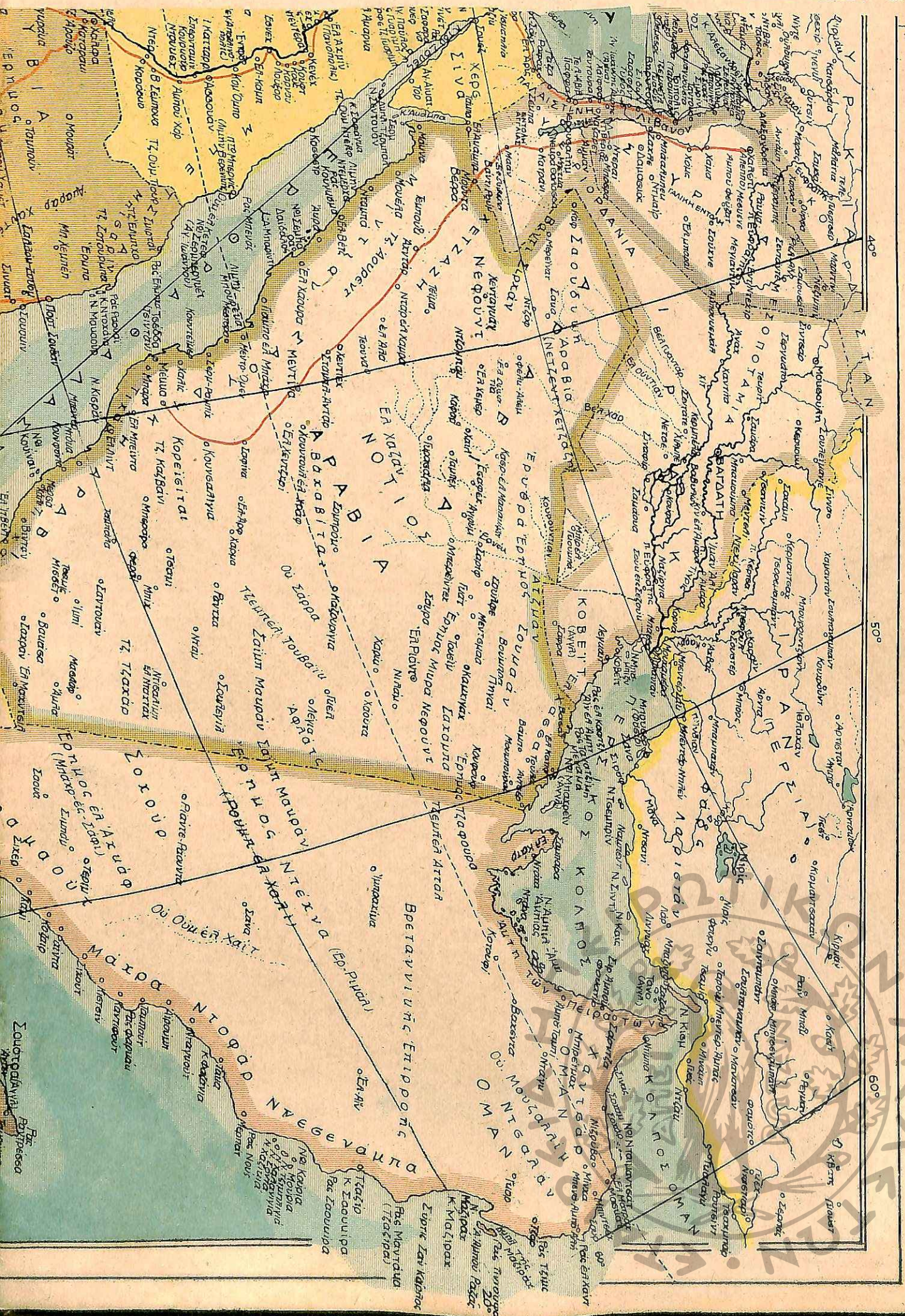

Φρικιώντας ή ώραία Μεγά-
ρα στη σκέψη του άνοσι
συργήματος που μελετάει
ο πατέρας της Κρέων — ο βα-
σιλιάς των Θηβών — ξεφωνίζει
τόν πόνο της ώσαν τρελλή και
προσπαθεί να ξεφύγει την έπι-
τηρησι των φρουρών, για να
τρέξει να είδοποίηση τον άγο-
πημένο της Ηρακλέα, για
την παγίδα που του έχουσε στη-
σει και για τον κίνδυνο που
τόν απειλεί. Σκλάβος στην έπι-
δλητική μεγαλοπρέπεια του
νεαρού, μα γιγάντειου ήρωος,
ή μικροκαμωμένη πριγκηπου-
λα ξεψυχάει στη θύμησί του
και φοβάται πώς θα πεθάνη,
αν συμβή να τον χάσει. Και ό-
μως ο πατέρας της, ο Θηβαί-
ος βασιλιάς περιμένει με τους
άνθρώπους του τον έρχομό του
να τον συλλαβή ξαφνικά και
να τον παραδώσει ταπεινωτικά
στον Εργίον, τον βασιλιά
των Μινυών, τον όποιον φοβά-
ται, θέλοντας έτσι να τον έ-
ξευμενίσει με εκείνη την προ-
δοσία του.

— «Α, αν τον χάσω! άνα-
στενάζει ή έρωτευμένη μικρή.
Ορκίζομαι τότε πώς θα πεθά-
νω μαζί του.

Ακούει τις κινήσεις των αν-
θρώπων που ένεδρεύουν, τον
ψιθυρο των πατρικών διαταγών
τεντώνει τα αυτιά μήπως συλ-
λάβη τον κρότον των βημάτων
του Ηρακλέους και αγωνιά πε-
ριμένοντας, γιατί προσμένει
και ή ίδια τον θάνατο.

«Α, αν μπορούσε να τον έ-
χη κοντά της! Θα τον έσφιγ-
γε τότε στην άγκαλιά της και
θα τον έσωζε με την άγάπη
της.

Ακροάται πεθαίνοντας. Για-
τί ξέρει πώς ο Ηρακλής πρό-
κειται σε λίγο να έρθη, έπει-
δή ή ίδια μη μαντεύοντας την
πλεκτάνη έστειλε στο καταφύ-
γίό του και τον έκάλεσε. Μα
αν πεθάνη...

— Θα πεθάνω κι' εγώ, μετά
λε Ζεό! Το όρκίζομαι!

Ήταν ο Ηρακλής, ο ήμί-
θεος, με την ανυπέροχτη δύ-
ναμι, την μεγαλειότητα της ό-
ποιας έπροσκύνησαν και έλά-
τρευσαν οι λαοί. Ήταν γιός
της Αλκμήνης και του Διός,
ο όποιος έρωτευμένος μαζί
της, έπηρε την μορφή του Αμ-
φιτρώωνος, του άνδρός της,
τότε που εκείνος έλειπε στην
έκστρατεία κατά των Ταφίων
και έμεινε μαζί της τρεις νύ-
κτες. Όταν ο άνδρας της γύ-
ρισε και έμαθε ότι κάποιος άλ-
λος είχε πάρει την μορφή και
την θέσι του στο κρεβάτι της
γυναίκας του θέλησε να κά-
ψη ζωντανή την άθωα ένοχο.
Αλλά ξαφνική νεροποντή έ-
σβυσε την φωτιά και κατεπτό-
ησε τον άπατημένο, ο όποιος
πήγε στο Μαντείο και έπληρω-
φορήθηκε πώς αντικαταστάτης
του ήταν ο ίδιος ο Ζεύς. Εύ-
τυχής γι' αυτήν την τιμήν γύ-
ρισε κοντά στην Αλκμήνη, ή
όποια γέννησε δυο παιδιά. Τον

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάρα

Ήρακλέα πρώτον — τον γιό
του Θεού — και την άλλη νύ-
κτα τον Ίφικλέα, το παιδί
του θνητού άνδρα της.

Ήταν όμως δραματική ή
γέννησις του θείου παιδιού. Ε-
πειδή είχε μεσολαβήσει ή έ-
πέμβασις και ο θυμός της βα-
σιλίσσας του Ολύμπου, της Ή-
ρας. Ο Ζεύς είχε άναγγείλει
στούς θεούς με υπερφάνεια,
κατά την έπίσημη συνεδρίασι
του συμβουλίου των αθανάτων,
ότι επρόκειτο να γεννηθ ή
νη τη στιγμή πάνω στη γή ένα
παιδί που θα κυριαρχούσε σ ό-
λη την Ελλάδα και θα άπο-
κτούσε την δόξα Θεού. Η Ή-
ρα έκρυψε τη ζήλεια της και
έδειξε την ύποκριτική χαρά
της για το μεγάλο του άγγελ-
μα, αλλά έτρεξε άστραπιαώς
να λάβη τα μέτρα της: Πήγε
άμέσως στο Άργος κρυφά κι
έβοήθησε την γυναίκα του
Σθένηλου να διασβή να γεννή-
ση παιδί — στους έπτά μήνες
— ενώ ταυτοχρόνως με την Ει-
λείθειαν έμπόδιζε την γέννη-
ση της ώραίας Αλκμήνης.

Ήταν ή Ειλείθεια θεά των
τοκετών και με μορφή γριάς,

έπήγε στο σπίτι της Αλκμή-
νης και κάθησε κοντά στο
κρεβάτι, κρατώντας σταυρωμέ-
να τα χέρια της.

Έτσι έμπόδιζε την γέννα
και ή δυστυχισμένη έπίτοκος
βασανιζόταν από πόνους δυνα-
τούς έπτά ήμερονύκτια. Τό έ-
κατάλαβε όμως ή έξυπνη δού-
λη της, ή Γαλανθίς και την έ-
ζηπάτησε. Κτύπησε ξαφνικά
τις παλάμες, πηδώντας και χα-
ρούμενη φώναζε.

— Εγέννησε ή Αλκμήνη!
Ξαφνισμένη ή αύρανια μα-
μή, έλυσε τα σταυρωμένα της
χέρια και σηκώθηκε, αλλά μό-
λις έλύθηκε έτσι το έμπόδιο, ή
γυναίκα του Αμφιτρώωνος έ-
γέννησε.

Η Γαλανθίς τότε άρχισε να
γελάει περιπαίζοντας την θεάν
για το πάθημά της, αλλά θυ-
μωμένη εκείνη την άρπαξε ά-
πό τα μαλλιά, την έκόλλησε
χάμω και ενώ αυτή προσπαθού-
σε να σηκώσει το σώμα της,
της μετέδωσε τα χέρια σε τρι-
κατά πόδια και το λυγρό και
εύκλιντο κορμί της σε σώμα
γάτας!

Είχε, έν τούτοις, προλάβει

ή Ήρα. Μεγαλύτερος γιός
της γεννάς ήταν ο έπιταμνητι-
κος Εύρυστευς, ο γιός του
Σθένηλου, και όταν ή βασίλισ-
σα των Θεαινών τό άνηγγείλ-
λεν στούς άλλους αθάνατους,
ο Ζεύς κατελήφθηκε από τρο-
μερούς θυμούς. Αλλά ήτανε
πλέον άργά. Είχε όρκισθή ότι
θακανε μεγάλο και ένδοξον
βασιλιά το παιδί που γεννί-
τανε στη γή αυτή τη στιγμή
και άναγκάσθηκε να άναγνω-
ρίση την ύπεροχη της εξουσί-
ας και την κυριαρχίαν του Εύ-
ρυσθέως επάνω στο παιδί της
Αλκμήνης και αυτής της τυ-
ραννικής του προνομίας κάνον-
τας χρήσι ο Μυκηναίος βασι-
λιάς, υπεχρέωσε άργότερα
τον Ηρακλέα να έπιτελέση
τούς δώδεκα άθλους του.

Αλλά όμως ο μέγας θεός,
δεν έγκατέλειψε το παιδί της
έπιγείου άγάπης του. Και ο
Ηρακλής, σε κάθε περίστασι,
έδειξε την θείαν καταγωγή
του. Μόλις γεννήθηκε, ή Αλ-
κμήνη τον έριξε στο Ήρα-
κλειον πεδίο, που άνομάσθη
κε έτσι άπ' αυτόν, και τούτο
γιατί φοβόταν την ζηλότυπη Ή-
ρα. Εκεί τον βρήκε ή Αθηνά
και από θαυμασμό στο αντί-
κρυσμα του βρέφους έκείνου,
που ήταν άνδρας, παρεκάλεσε
την Ήρα να τον θηλάζει. Αλ-
λά έπειδή ο Ηρακλής έννοσθ
σε να άπομυζή άγρίως το
λευκό σάν χιόνι στήθος της βα-
σιλίσσας των αθανάτων, έκεί-
νη δεν άντέσχε στην πρωτοφα-
νή του διαίτητα και τον έπέ-
ταξε από τον Ολύμπο κά-
τω στη γή.

Η Αθηνά τον έπήρε πάλι
και τον ξαναπήγε στο σπίτι
του, όπου όμως τον παρηκο-
λούθησε ο θυμός της Ήρας, ή
όποια έκατάλαβε την άπάτη
και έστειλε στην κούνια του
μικρού που είχε γίνει τώρα ό-
κτώ μηνών, δυο τρομερούς δρά-
κόντας να τον κατασπαράξου-
νε. Τρομαγμένη ή Αλκμήνη έ-
βγαλε φωνή, καλώντας τον
Αμφιτρώων, αλλά έκείνος δεν
επρόλαβε να βοηθήσει σε τίπο-
τα. Ξαφνικά το ήρωικό βρέφος
άνασηκώθηκε στη θέσι του, άρ-
παξε και τούς δυο τεράστιους
δράκοντας και τούς έπνιξε.
Και λένε μάλιστα πώς έπήρε
το όνομα άπ' αυτό το έπεισό-
διο, από το όποιον, χάρις στην
«Ήρα» απέκτησε «κλέος».

Αν και άλλοι ισχυρίζονται
ότι τα φίδια τα είχε στείλει
ο Αμφιτρώων που ύπαπτευστά
νε πώς ίσως να μην τον είχε
αντικαταστήσει ο Ζεύς στην
άγκαλιά της γυναίκας του,
αλλά κάποιος άλλος, θνητός
και αυτός, και ήθελε να δοκι-
μάση αν ο Ηρακλής θα έδει-
χνε την υπερκόσμια καταγωγή
του. Έτσι εξακρίβωσε ποιά ή-
ταν το δικό του παιδί και ποιά
του θεού και ήούχασε. Γιατί ο
μην Ίφικλής τάβαλε στις φω-
νές και στα πόδια, μόλις είδε

ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΔΙΑ

Δραματικό αίσθηματικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Ήταν μεγάλος ο καυμός του. Κάθε νύχτα την έβλεπε στον ύπνο του. Κάθε ώρα την είχε στο μυαλό του. Κάθε στιγμή που περνούσε την αγαπούσε περισσότερο. Είχε συνηθίσει να την βλέπει κοντά του, και τώρα ηταν αποχωρημένος να ζή ολόμορφος. Η γυναίκα του, η ομορφιά Μπιάνκα, δύο μήνες τώρα έρισκόταν στο νοσοκομείο. Αρρώστη θα ρεία, με πυρετό, δίχως να έχει συναισθησι που έρρισκεται. Επερίμεναν τον θάνατο από σπληνική γρίπη, και την κλειόη για μάτια. Και αυτός που την είχε λατρεύει πιο πολύ από τη ζωή του, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να την γλυτώσει από τα βασανιστήρια.

Και όμως το λάθος δεν ήταν δικό του. Μόλις της είχε προκαλέσει αυτό το κακό. Με τις τρέλλες της είχε καταστρέψει την οικογένεια και την ευτυχία τους. Είχε σκοτώσει την αγάπη και την τρυφερότητα τους. Είχε δώσει σ' έναν άλλο άνδρα το χαμόγελό της, τις ώρες της, την χαρά της. Έφυνε από τον σύζυγό της με χίλιες προσφορές για να τρέχει κοντά σ' αυτόν τον άγνωστο. Τι ζητούσε από εκείνον; Την περιπέτεια; Τα όμορφα λόγια που έλεγε λόγ; Τις ιρυσφρότητες ενός έρωτος χωρίς εύθους;

Ο Πάολο, ο άνδρας της, δεν μπορούσε να την καταλάβει. Την αγαπούσε όμως τόσο πολύ, που έκανε τα στραβά μάτια. Είχε την ύπομονη να περιμένει και να ελπίει ότι μια μέρα θα καταλάβαινε το λάθος της. Θα συναισθανόταν πόσο άτιμο πράγμα είχε να ξεγελά κανείς τον άνθρωπο που τον λατρεύει. Μα ο καιρός περνούσε δίχως τίποτα θα διορθωθεί. Και να τώρα που η Μπιάνκα έρισκόταν στο νοσοκομείο και επέμενε με τον θάνατο...

Μία νύχτα, στις δέκα η ώρα, είχαν μαζέψει την Μπιάνκα από το δρόμο. Την είχαν εγείλει από τα συντριμμένα ενός αυτοκινήτου που είχε συγκρουσθεί. Ήταν πεσμένη επάνω στο πτώμα του νεκρού φίλου της, και τον κρατούσε από το χέρι σφιχτά, σαν να φοβόταν μην τον χάσει.

Θέε μου, τι έξευτελισμός! Τι δράμα! Οι αστυνομικοί, που τον είχαν ειδοποιήσει γιατί στην τσάντα της είχαν βρή κάρτες με το όνομα της και τη διεύθυνση του σπιτιού τους, τον κυτούσαν μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Το γεγονός αυτό δεν τους έκανε καμιά εντύπωση. Ήταν ένα τυχαίο αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Τους φαινόταν όμως καμική η περίπτωση του Πάολο. "Ε, δεν είναι δα και τόσο άπλοο πράγμα να βρή κανείς τη γυναίκα του μέσα σε μία λεωφόρο, κάτω από τ' αυτό κίνητο ενός αγνώστου και να κρατά το χέρι του πεθαμένου φίλου της!

Ναι, ο Πάολο ήταν ο σύζυγος που είχε ξεγελασθεί. Το πάθαινε για πρώτη φορά στη ζωή του! "Ως τότε είχε μόνο υπόνοιες για τα φλέτρη της Μπιάνκας. Μα τώρα έρισκόταν έμπρός σε μία τρομερή πραγματικότητα που του διέλυε κάθε αμφιβολία. Και ωστόσο, αγαπούσε με πάθος τη γυναίκα του και δεν του θα

στούσε να την εγκαταλείψει, να την αφήσει να πεθάνει, όπως της άξιζε, σαν ένα σκυλί! Αποφασίζοντας να καταστήσει τους αστυνομικούς γιατι ντρέονταν, έδωσε όλες τις πληροφορίες που του ζήτησαν. Έπειτα πήγε στο νοσοκομείο. Μα οι γιατροί με το ίδιο χαμόγελο των αστυνομικών του δήλωσαν:

— Δεν φανταζόμαστε να ζήσει. Έχει πάθει εσωτερική αιμορραγία και έχει σπασεί και τα δύο πόδια της.

Ο Πάολο έκλαιγε σαν παιδί. Του έρχόταν να τον δώση ελπίσεις και να δικαιολογηθεί για την αδυναμία του. Να τους φωνάζει:

— Ναι, είμαι ο σύζυγος, ο κομικός σύζυγος που έχει ξεγελασθεί, μα αγαπώ τη γυναίκα μου. Δεν είμαι άνητος, μα κάθε άνθρωπος μπλέκει στα δίχτυα της αγάπης και τότε όλα κανείς μπορεί να τα συγχωρήσει. Έτσι, δίχως να το καταλαβαίνω, γίνεται κομικός για τους άλλους που δεν ξέρουν τον καυμό του. Έπρεπε ίσως να την διώξω από κοντά μου. Μα ήταν τόσο όμορφη και μου φαινόταν τόσο τρυφερή που μου δημιουργούσε την αυταπάτη ότι με λατρεύει. Έπειτα πως μπορούσα να ζήσω δίχως την αγάπη της; Πως θα μου ήταν δυνατόν να μην την αντικρύζω πια στο σπίτι μας; Μα μη την έλεω κοντά μου; Μα μη αδιαφορούσα την παρουσία της; Μα είμαι μόνος στο τραπέζι την ώρα του φαγητού, να κυκλοφορώ δολομόναχο στα κέντρα σαν κολα σμένος. ... Ναι, πολλά θράσους έμενα άπινος και την κυτούσα που κοιμόταν δίπλα μου. Το πρόσωπό της είχε την έκφραση ενός άδωου παιδιού που είχε αφοσιωθεί στα αγγετικά δίνειρά του. Τα χείλη της ήταν μισάνοιχτα από ένα τρυφερό χαμόγελο και η καρδιά της χτυπούσε ρυθμικά ήρεμα, δίχως καμιά ταραχή, καμιά τύψη. Τότε τα μάτια μου έθδλωναν από δάκρυα. "Οχι! δεν ήταν δυνατόν να ξεγελά, δεν μπορούσε αυτό το αγγελικό πλάσμα να με κοροϊδεύει. Συγχωρήστε με που έπιμένα να την αγαπώ, μα δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Είναι η ζωή μου!

Η Μπιάνκα μόλις τον αντίκρισε στο νοσοκομείο, προσπάθησε να χαμογελάσει. Το έλεμα της όμως έδειχνε μια φοβερή αγωνία, μιά αγωνιώδη προσπάθεια να του εξηγήσει τι είχε συμβεί. Κι όμως σπασμοδικά τα χείλη της σαν να ήθελε να του μ'λήσει, μα δεν είχε την δύναμη.

Ο Πάολο έσκυψε κοντά της, της χάιδεψε τα μαλλιά, έπληρωσε το στόμα του σ' αυτή της και της ψιθύρισε:

— Μη στενοχωριέσαι κι' όλα θα διορθωθούν.

Και έφυγε από το νοσοκομείο, γιατί η Μπιάνκα έπρεπε να μη δοκιμάσει συγκινήσεις.

Και τώρα, έπειτα από δύο μηνών φοβερή αγωνία, ο Πάολο έπεριμενε τον θάνατο της. Με ραγισμένη την καρδιά έτρεξε στο νοσοκομείο για να μάθει νέα της. Ήταν άποφασι σμένος να ακούσει την τραγική πληροφορία. "Επειτα του είχε πάρει απόφαση τι θα κάνει. Το πιστόλι του το είχε τσόναν καιρό γεμάτο και δεν το είχε χρησιμοποιήσει. Μια σφαίρα ήταν άρκετη. Μία μόνη σφαίρα στον κρατού και όλες οι σκέψεις και όλες οι θλίψεις δεν έπασαν να τον βασανίζουν.

Είθε όμως κατάληκτος, ότι οι γιατροί του χαμογέλασαν.

— Έγινε ένα βαθύ, το εξέγησαν. "Η τρομερή κρίσις υπεχώρησε. Ο πυρετός άρχισε να πέφτει. "Η σύζυγός σας εγγλύωσε από το θάνατο!

Έκείνη τη στιγμή μία νοσοκόμες τον είδε. Πίπρισε ότι τον ήθελε η γυναίκα του.

— Πάολο, του είπε εκείνη μόλις τον αντίκρισε, θέλω να σου εξηγήσω ότι είχε συμβεί. Δεν ήταν αυτό που φανταζόσουν. Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο φίλος μιάς φίλης μου με την οποία είχε μαλώσει και έχω προσπαθήσει να να τους κάνω να ξαναγαμιάσουν. Με είχε πάρει με τ' αυτοκίνητό του για να με φέρη στο σπίτι μας. Μου μιλούσε διαρκώς γι' αυτόν και ήταν φοβερά άφηρημένος. "Έτσι, ού νέβη το δυστύχημα. ... Οχι, δεν ήταν φίλος μου. Μη φαντασθείς ότι ήταν φίλος μου.

— Σε πιστεύω, Μπιάνκα, της είπε με καλωσύνη.

Και έκρυψε μέσα στα χέρια του το πρόσωπό του για να μην προδώση την αγωνία του. Δεν ήθελε να καταλάβει η Μπιάνκα ότι δεν μπορούσε πια να την πειρήσει. "Ότι του ήταν πια αδύνατον από δω και πέρα να την πιστέψει.

Τώρα είχε γίνει πολύ δυστυχισμένος, γιατί είχε χάσει την αίσιοδοξία που και για δρισμό του. Είχε χάσει ακόμη την εμπιστοσύνη θεωρούσε μία γυναίκα σαν αγαπούσε. Τώρα λες. Σαν έκενός από τις όποιες δεν περμιε χραπούσε την ελπίδα του. Και ωστόσο την ακρατούσε κοντά του, γι' αυτό δεν την έδιωχνε από το σπίτι του, αν και ήταν μία γυναίκα χωρίς καρδιά, αφού και σαν γυναίκα του, εκεί που είχε αντικρύσει τον θάνατο, έξακολουθούσε να τον κοροϊδεύει.

ΡΑΤΑΕΛΕ ΚΑΡΡΙΕΡΤ

31ον.—ΤΟ ΑΔΕΣΟ ΤΕΛΟΣ

Συνήντησε την Φιλίτσα στην είσοδο της κατοικίας μας, όπου προσπαθούσε να πείσει τον πλοίαρχο ότι έπρεπε να ξεχυθούν και αυτοί στους δρόμους. "Ο γερνο ναυτικός όμως που είχε τραβήξει φαινόταν άρκε το ηδοναλατόποτο, δεν έννοούσε να την άκούσει, και όταν την ίδια άρνηση έφερε και στις δικές μου συστάσεις, αναγκάσθηκε να πάρη τη νέα και ν' απομακρυνθώ θιαστικός από το μέρος εκείνο, που έσομεαρδίζονταν από τις τεραστίες πέτρες, που διαρκώς εξέτόξευε το ήφαιστειο.

Ένας μικρός δμίλος ανθρώπων — ανάμεσα στον οποίοι έρεθίσκαμε ξαφνικά — ο παχωρόντας διαρκώς έμπρος στην όρητική φωτιά του ήφαιστειού, μας παρέδωσε ως την παραλία, απ' όπου είδαμε να έρχεται από τα ανοιχτά ένα πελώριο κύμα το με γαλύτερο από όλα έχω δει, έγω τουλάχιστον, στη ζωή μου. "Εμοιαζε σαν ένα παύο ήφλο τείχος, που προχωρούσε ολόενα, απειλώντας τα σύννεφα.

Πού να καταφύγουμε; Πού να κρυφτούμε; Τα πόδια μας όπως μου ψιθύριζε με τον φόβο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό και η Φιλίτσα δεν έννοούσαν πια να μας υπακούσουν και ελγύζον. Γύρω μας εθλόπαμε σκιές να τρέχουν μέσα στον καπνό και την κόκκινη άνταύγεια του ήφαιστειού. "Ακούσαμε φωνές και μουγκρητά, ελαστήμιες και επικλήσεις.

Πού να έρριχώμαστε άρα γε; Σε ποιο σημείο του νησιού; Δεν έγνωρίζαμε κανέναν, κανείς δεν μπορούσε να μας οδηγήσει, και έννοια πως εφώναζε δυνατά αλλά δεν άκουα την φωνή μου.

Το νησί ολόκληρο θα καταποντιζόταν άσφαλός στα βάθη του άκεανού. Το νερό έφθανε τώρα ως τους άστραγάλους και όλα ανέβαινε, ανέβαινε διαρκώς!

Στο μεταξύ, το πελώριο κύμα έρχόταν όλο καταπάνω μας με την ταχύτητα αλόγου που τρέχει με καλπασμό. Και ωστόσο η έρηρα κατέβαινε και θυιζόταν στο νερό, σάμπως το νησί ολόκληρο, τρυμαγμένο από τον έρχομό του κύματος ή θελε να κρυφτεί.

Και ξαφνικά το μεγάλο κύμα έρέθηκε από πάνω μας! "Άλλη μυριοτόμη κραυγή του πλήθους. Το ύψος τείχους γκρεμιστηκε, ασιράστηκε επάνω μας. "Εσφίξε γερά την Φιλίτσα στην άγκαλιά μου και έκλεισε τα μάτια. "Όλο το μουγκρητό της θάλασσας έμπαξε μέσα σ' αυτήά μου.

Ο θάνατος, ούτε και αυτή τη φορά δεν μας θέλησε. "Όταν συνήλασε, έρέθηκε κοντά μας ένα μεγάλο έυλο από το οποίο και άρπαχθήκα, κρατώντας σφιχτά με το άλλο χέρι την Φιλίτσα, και γυλώσαμε. "Ένα πολυτελέστατο γιγώ, θύμα και αυτό παρ' όλιγο του κυκλώνας εθμιουρηθήκε από τον πεπιεσμένο άέρα του νησιού, μας έπεριμάζεψε, με μιάν ατμάκατό του, από τη θάλασσα, την τρομερή εκείνη θάλασσα που έκασταίκε και έθαψε γ'ά πάντα το μυστηριώδες νησί με τους κατοίκους του και τις καταπληκτικές άπίστευες έφευρές της των!

Όταν πατήσαμε στο κατάστρωμα του γιγώ, παρ' όλιγο να μείνω σαν αποσολωμένος από την καταπληγή μου, όταν αντίκρισα δύο άνδρες να τρέχουν με άνοιχτες άγκαλές προς το μέρος μας και να φωνάζουν με μία φωνή όλο συγκίνηση:

— Φιλίτσα, αγάπη μου!

— Φιλίτσα, κόρη μου!

Ήταν ο προϊστάμενός μου κ. "Αρτέμις, ο πατέρας της Φιλίτσας και ο φίλος μου Μέμος. Στραφτός, ο άρραβωνιαστικός της, που από καιρό τώρα περιπλεαν τις θάλασσες εκεί γύρω με το ιδικτήριο γιγώ το προϊσταίμενό μου, άναζητώντας μας στα διάφορα ξερονήσια.

ΤΕΛΟΣ

ΘΑΝ ΓΙΑΝ.

ΥΚ'ΗΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Απαγορεύεται

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Μίμης Ντόλλυ.

(Η Ντόλυ είχε καθισμένη σε μία πολυθρόνα στο σαλονάκι της και διαβάζει, κάτω από το πλούσιο φως του λαμπανταίρ κάποιο ρομάντσο. Ο Μίμης άπέναντί της καπνίζει το τσιγάρο του, αψιερμένως σ' ένα σωρό σκέψεις χωρίς ένδιαφέρον.)

ΝΤΟΛΛΥ (αφίνοντας για μία στιγμή το διδλίο και τρίτοντας τα χέρια της): Πολύ κρύο κάνει άπόψε. Νοιώθω ρίγη σ' όλο μου το κορμί.

ΜΙΜΗΣ: Άπόψε κάνει κρύο πολύ. Άλλά μπορούμε να ξεσταθούμε λίγο.

ΝΤΟΛΛΥ: Πώς;

ΜΙΜΗΣ: Τώρα θα ιδής. (Σηκώνεται, πάει στο διπλανό δωμάτιο και φέρνει την ηλεκτρική σόμπα. Την βάζει στην πρίζα.)

ΝΤΟΛΛΥ: Τι κάνεις εκεί;

ΜΙΜΗΣ: Καθώς βλέπεις, άνάδω την ηλεκτρική σόμπα. Μόνο έτσι μπορούμε να ξεσταθούμε λίγο άπόψε.

ΝΤΟΛΛΥ: Ξέρεις πολύ καλά ότι η χρήση της ηλεκτρικής σόμπας απαγορεύεται.

ΜΙΜΗΣ: Μ' άρέσει να κάνω ότι απαγορεύεται. Άπορά μάλιστα πως δεν το είχα σκεφθή τόσον καιρό που ξεπαγιάζουμε εδώ μέσα.

ΝΤΟΛΛΥ: Δεν είσαι στα καλά σου. Έχεις διαβάσει, ύποβητα, στις εφημερίδες ότι οι παραβάται της απαγορεύσεως τιμωρούνται με άσφυ πρόστιμο.

ΜΙΜΗΣ: Άκριβώς αυτό είναι που μ' ένθουσιάζει και που με κάνει να νοιώθω πιο γλυκά τη ζέση αυτής της μικρής ηλεκτρικής σόμπας. Καθώς σου έχω πη και άλλοτε, ή γεύσις κάθε άπηγορευμένου πράγματος είναι υπέροχη και ήδονική. Έχω, λοιπόν, την άδεια ότι αν μας απαγορεύουν άσ' αυτά της χρήσι του μωρουσείου λαιού, θα έρισκαμε τη γεύσι αυτού του άπαισιού ύγρου άνωτερη και από τη γεύσι της σαμπάνιας.

ΝΤΟΛΛΥ: Πρώτη φορά μου άπεκαλύπτεις τις παράνομες ροπές που έχεις.

ΜΙΜΗΣ: Και όμως έπρεπε να το είχες άντιληφθή τόσο καιρό που είμαστε παντρεμένοι. Δεν έχεις παρατηρήσει ότι συνήθως στο σινεμά καπνίζω;

ΝΤΟΛΛΥ: Ναι. Και σούχω κάνει ένα σωρό φορές την παρατήρηση.

ΜΙΜΗΣ: Γιατί νομίζεις ότι το κάνω;

ΝΤΟΛΛΥ: Γιατί θέλεις να καπνίσεις και δεν μπορείς να συγκρατήσεις το πάθος του καπνισματος.

ΜΙΜΗΣ: "Ε, λοιπόν, πέφτει έξω. Καπνίζω, μόνο και μόνο επειδή σε όλους τους τοίμους πλεαν τις θάλασσες εκεί γύρω με το ιδικτήριο γιγώ το προϊσταίμενό μου, άναζητώντας μας στα διάφορα ξερονήσια.

ΝΤΟΛΛΥ: Αυτό ίσως το το καπνισμα.

ΜΙΜΗΣ: (Την πιάνει από το χέρι): Τι άνοησίες είναι αυτές; ΝΤΟΛΛΥ: Δεν είναι καθόλου άνοησίες, κύριε! Έπειτα από τρία χρόνια που άναπαύομαι στην άφελή πεποίθησή ότι με παντρεύθηκες επειδή είχα σαν γυναίκα, άριστο χαρίσματα, επειδή σ' άρεσα, έπειδή μ' αγαπούσες τέλος πάν

ζει φοβερά και μου φέρνει το τσιγάρο στο στόμα.

ΝΤΟΛΛΥ: Περιέργως άνθρωπος είσαι.

ΜΙΜΗΣ: Και για να καταλάβεις πόσο οι άπαγορεύσεις αυτές με προκαλούν να τις παραβώ, σε πληροφορώ και κάτι άλλο.

ΝΤΟΛΛΥ: Είμαι περίεργη ν' ακούσω αυτό το «άλλο».

ΜΙΜΗΣ: Γιατί νομίζεις ότι σε παντρεύθηκα;

ΝΤΟΛΛΥ: Γιατί;

ΜΙΜΗΣ: Γιατί το είχε άπαγορεύσει ο μπαμπάς σου! Θυμάσαι τί φασαρίες έγιναν τότε. Ούτε κουβέντα δεν ήθελε ν' άκούσει ο μπαμπάς σου για μένα. Με είχε πάρει από κακό μάτι. Σε είχε περιορίσει στο σπίτι. Δεν σ' άφηνε να βγής έξω. Σου έλεγε ότι προτιμούσε να σε ν' ιδή νεκρή, παρα γυναίκα μου! Πηγαίνω, λοιπόν, στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου!

(Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

ρη σου θα γίνη γυναίκα μου, άκριβώς γιατί το απαγορεύεις! Και έτσι έγινε.

ΝΤΟΛΛΥ (με σοβαρότητα): Δηλαδή, αν ο μπαμπάς μου φαινόταν από την άρη διατεθειμένος να με δώση σε σένα, μπορεί και να μη με παντρεύοσυνα.

ΜΙΜΗΣ: Για να είμαι ειλικρινής, αυτό ήταν το πιθανώτερο! Έτσι, λοιπόν, και τώρα με την ηλεκτρική σόμπα.

ΝΤΟΛΛΥ (σηκώνεται σοβαρή και με έπισιμότητα): Παρακάλε να μ' ή κουβέντα γιά τη σόμπα. Σ' άφήνω ν' άπολαύσεις την άπηγορευμένη θηλαγική της μόνος σου. "Οσο γιά μένα, σε πληροφορώ ότι αύριο ξαναγυρίζω στο μπαμπά μου!

ΜΙΜΗΣ: (Την πιάνει από το χέρι): Τι άνοησίες είναι αυτές; ΝΤΟΛΛΥ: Έλα, χρυσό μου! Μην είσαι άνόητη!

ΝΤΟΛΛΥ: Δεν είμαι καθόλου άνόητη. Είμαι μία γελασμένη γυναίκα. Ένόμιζα πως είχα έναν άνδρα που με πήρε γιατι με αγαπούσε, και σ'ό

των πληροφορούμαι σήμερα δτι με παντρεύθηκες άπλως και μόνο επειδή ήμουν ένα άντικειμενο άπαγορευμένο. Αυτό, καθώς καταλαβαίνεις, δεν είναι καθόλου τιμητικό γιά μένα. Και επειδή τώρα δεν είμαι πια άντικείμενο άπαγορευμένο, άλλά έπιτρεπόμενο, βγάζω το λογικό συμπέρασμα ότι δεν εκπροσωπώ κανένα ένδιαφέρον γιά σένα και κατά συνέπεια ξαναγυρίζω από κει που ήρθα. Πηγαίνω, λοιπόν, στο δωμάτιο.

ΜΙΜΗΣ: Ντόλλυ! Δεν είσαι στα καλά σου!

ΝΤΟΛΛΥ: Είμαι πολύ στα καλά μου, κύριε! (Με θυμό): Έσύ με βάζεις στην ίδια κατηγορία με την ηλεκτρική σόμπα, το παράνομο καπνισμα και τ' άλλα άπηγορευμένα είδη. Έγω έχω καλύτερη ιδέα γιά τον εαυτό μου! Πηγαίνω, λοιπόν, στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου!

(Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

στην κρεββατοκάμαρα και σε παρακαλώ να μη μ' έννοχλίσσης. Άπό αύριο θα είναι στην άπόλυτη διάθεσί σου! (Η Ντόλλυ άποσύρεται στέδωμάτιό της. Ο Μίμης μένει

ΜΙΜΗΣ: Και αυτός σ' αγαπούσε και σ' αγαπά πάντα.

ΝΤΟΛΛΥ: Άν νομίζεις πως οι άπαγορεύσεις είναι ένας σοβαρός λόγος γιά ν' άγαπήσει κανείς μία γυναίκα.

ΜΙΜΗΣ: "Ο πιο σοβαρός από όλους, Ντόλλυ. "Οχι μόνο άνά γιά ν' άγαπήσει έναν άνδρα μία γυναίκα, άλλά και μία γυναίκα έναν άνδρα. Άν κυττάξεις βαθειά και με ειλικρίνεια στον εαυτό σου, θα ιδής ότι και έσύ άρχισες να μ' αγαπάς δυνατά και με πάθος από την ώρα που σου άπαγόρευσε ο μπαμπάς σου να με βλέπης. Τότε που περνούσα κάτω από το παράθυρό σου και μου πετούσες τα σημειώματάκια από τη γρίλλια, τότε που περίμενα ώρες ολόκληρες να σε ιδώ να βγαίνεις στο παράθυρο γιά να αντικρύσω ένα χαμόγελό σου και να φύγω εύ

ένα ζεμπίλι... γεμάτο πατάτες!

ΕΝΩ ΞΕΩ ΞΕΒΡΕΧΕ, ΡΥΘΜΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΤΟΝΑ..

ΜΙΑ ΑΦΗΓΗΣΙΣ

ΠΑΡΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

«Ξεω ξέβρεχε ρυθμικά, μονότονα ακαταπαύιστα».

Ήταν ένα κριζό χερμωνιάτικο άπογευμα, από εκείνα που κάνουν μελαγχολικούς τους εύθιμους και σκεπτικιστές τους αισιόδοξους. Στο δρόμο, όλα ήταν ελαστικά, λες και είχαν πάρει τον ρυθμό του αέκιντου.

Ο Άλέκος, μόλις έφτασε στην πολυκατοικία που είχε την γκαρσονιέρα του έβγαλε το κλειδί από την τσέπη του και άνοιχντας την πόρτα, μπήκε μέσα.

Ούφ, τι παλιόκαρος! ψιθύρισε και κούταξε το ρολόι του.

Είχε δώσει ραντεβού στη Ρένα και ήταν στενοχωρημένος με την ιδέα πως μπορούσε να μην έρθει μ' αυτόν τον παλιόκαρο.

Η Ρένα όμως δεν έμοιαζε με τις άλλες, τις όμοιες, που περσαν σαν καταιγίδες από τη γκαρσονιέρα του. Όχι, αυτή ήταν άλλο, αυτή την αγαπούσε, ενώ τις άλλες τις ποδοπούσε για λίγο, έπειτα φευγαλέα. Στην αρχή, ενόμιζε πως και η Ρένα θα άποτελούσε μια στιγμή στην καρδιά του Άλέκου.

Μια κοινή σελίδα στο αλμπουμ των αινιγμάτων του, στο βιβλίο των αέχαστων περασμένων.

Θαλά γρήγορα γελάστηκε, για τι η Ρένα είχε κάτι το χειριστό από τις άλλες, ήταν η νέα που κάποτε θα είχε δικαιώματα στη ζωή του.

Μαλλον όλη, με κατάμαυρα μαλλιά και μάτια, και με ένα χαμόγελο που υποσχότανε πολλά. Είχε κυριαρχήσει από την πρώτη στιγμή στην καρδιά του Άλέκου. Και τώρα, στις πέντε την έπαινε, μενε όχι όπως περιμένει κανείς μια έρωμένη, αλλά μια γυναίκα που του έχει γίνει απαραίτητο συμπλήρωμα του ίδιου του.

Και να που άκουσθηκαν οι τρεις χτύποι... ήταν το σύνθημα της.

Γεμάτος από χαρά, άνοιξε την πόρτα και κρατώντας την άγκαλιά κατέβηκε τα σκαλοπάτια, σαν να περνούσαν τον όκεανό της εύ

τυχίας τους και επρόσχε μην τύχη και θραχή η Ρένα!

— Πόσο χάρηκα που άρθεσαι! της είπε ενώ την οδηγούσε με τρυφερότητα και στοργή σε μια πολυθρόνα.

— Μα τι νόμιζες πως μπορούσα ποτέ να κάνω να με περιμένει ο άνθρωπος που λατρεύω;

— Είχα άπογοητευτεί τόσο που λυό από αυτόν τον παλιόκαρο είπε ο Άλέκος, που αμφέβαλλε πραγματικά.

— Κουτό παιδί, έκανε η Ρένα, ενώ του χάιδευε τα μαλλιά. Άα πεναντίας αυτός ο ερωχέρης καιρός και ο γκριζός σκηνός είχε η πιο καταλλήλη οργυρογραφία και ταιριαζόταν τόσο πολύ στην ψυχολογία των ερωτευμένων.

Για μια στιγμή ενώ ο Άλέκος είχε βγει έξω, το βλέμμα της Ρένας άρχισε να περιεργάζεται με προσοχή όλες εκείνες τις φωτογραφίες που έβρισκονταν κρεμασμένες στον τοίχο, μέσα σε διάφορα κάδρα.

— Αλήθεια, πόσες γυναίκες δεν έπεράσαν απ' εδώ, σκεφτότανε η Ρένα και σε πόσες δεν θα είχε πη ο Άλέκος τα ίδια λόγια της άγατης, έως ότου πάρουν όλες τις θέσεις τους!

Η Ρένα, παρ' όλη την άγνητη που του είχε, όρες όρες δυσπιστούσε τόσο πολύ στα λεγόμενά του και άπογοητευότανε τόσο, που έπαιρνε την απόφαση να μην ξαναπατήσει.

Και όμως, στο τέλος έβγαλε νικήτρια η άγνητη, αν και πάντα, όταν έφτανε, έλεγε πως ήταν η τελευταία φορά που τον είχε ιδεί. Και ενώ τώρα έκιντο με προσοχή όλες εκείνες τις φωτογραφίες, ενόμιζε πως και αυτές την κούταζαν με ειρωνεία: η μαλλον με όκτο, σαν να της έλεγαν: «Μα είσαι τόσο κομψή, ώστε να νομίσεις πως ο Άλέκος σε αγαπάει».

Ο Άλέκος ξαναγύρισε κρατώντας ένα μπουκάλι βερμούτ με δύο ποτηράκια, σφυρίζοντας κάποιον εύθυμο σκοπό.

— Όπως βλέπεις, του είπε η Ρένα περιεργάζομαι τις φωτογραφίες των... όμοιοπαθών μου, αφού, καθώς καταλαβαίνω, και εγώ δεν θα είμαι παρά μια ακόμη σταγόνα στο πέλαγος των φευγαλέων ώρών στη γη σου.

— Τι παιδί που είσαι, μικρού

λα μου Ρένα! Μα καλά, δεν κατάλαβες ακόμη ότι εσύ είσαι κάτι άλλο, κάτι το εξαιρετικό και πως για σένα και μόνο για σένα, άκουνται τόσο δυνατά οι χτύποι μιας καρδιάς!

Πήρε το χέρι της και το έβαλε στην καρδιά του, για να διαπιστώσει καλύτερα και μόνη της την αλήθεια των λεγομένων του.

— Ε, τότε, είπε η Ρένα με χαρά, γιατί δεν θάγαζες όλες αυτές τις φωτογραφίες από τους τοίχους; Τι σου χρειάζονται; Για να σου θυμίζουν μήπως το παρελθόν ή για να μη μένουν άδειοι οι τοίχοι;

— Όχι, Ρένα, ούτε το πρώτο ούτε το δεύτερο. Γιατί από τότε που άρχισες εσύ, για μένα μόνο παρόν και μέλλον θα υπήρχη. Ο σόν άπορροή τους τοίχους, δεν υπάρχει φόβος να μένουν άδεια, αφού η δική του η φωτογραφία μπορεί να γεμίσει όλο το δωμάτιο όπως ένεμιζε και ολόκληρη την καρδιά μου. Και για να σου το αποδείξω εμπράκτως, από αύριο θα κάνω εξώσι' όλα τα κάδρα.

— Ενός! υπέρχεις εσύ, καμιά άλλη δε θα πάρη την θέση μου!

— Είχε περάσει περίπου ένας χρόνος από τότε ο Άλέκος ήταν παντρεμένος με τη Ρένα. Πάντοτε καλός και ευγενικός μαζί της, δεν την άφηνε να περάσει ούτε η ύποψια από το μυαλό της, ότι μπορούσε να την άσπασε με καμιά άλλη. Η Ρένα, απέναντίς της περισσότερο από κάθε άλλη φορά έρωτευμένη μαζί του και γεμάτη από ευχαρίστηση και ευτυχία που είχε κατορθώσει να γίνει γυναίκα του και να τον διεκδικήσει από τόσες άλλες...

Και πάλι έβρεχε ρυθμικά μονότονα και ακαταπαύιστα εκείνο το άπογευμα. Ο Άλέκος, μαζί με κάποια ξανθούλα, που συμβόλιζε την πρώτη του άπιστία στη Ρένα, έρρισκόντανε στη γκαρσονιέρα κάποιου φίλου του. Και ενώ έβλεπε έξω την ερωχή να πέφτει άργα, θυμήθηκε ότι κάποτε, κάποιον παρόμοιο δειλινό είχε πη σε μια γυναίκα ότι:

— Ενός! υπέρχεις εσύ, καμιά άλλη!

Και χαιδεύοντας μηχανικά το ξανθό κεφάλι της φίλης του, έγύρισε τον διακόπτη, πριν προφύσσουν να γελάσουν ειρωνικά τα κάδρα.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

— «Ετσι σκοπεύω... Λέω...
— Είσθε ένας ουμιάκος ανθρωπος!»
— Κύριε Ιταριού, ξέρετε
— Ήθελα
— Λέγετε, ελευθερία
— Θέλετε να σας πω τί σκεπτόμουν προ λίγων κυτάξοντας σας; Ότι... ότι θα προτιμούσα μ' έναν άνθρωπο άξιοπρεπή και έξαιρετον όπως έσείς η γυναίκα μου να...
— Μα τί λέτε κ. Λαρσονό;
— Σωπάτε!

— Ναι, ναι! Είσθε όμορφος, μελαχρινός, με άθλατο παράστημα, με μια λογική τετραγωνική. Έχετε ό,τι της άρεσει. Έλατε άποψε κ. Νταρτούζ. Βασιζομαι στην ύποψήσά σας. Και αν έσείς και εκείνη... εκείνη και έσείς. Τέλος πάντων, έλατε! Έχω ένα πρώτης τάξεως κονιάκ. Νά της πείτε - αυτό μόνο σας ζητώ - να είνε καλή με τον αγεροντάκο άνδρα της; Μπορώ να φύγω ή ουχί;... Χαίρετε!

Ο κ. Νταρτούζ δεν είχε προφθάσει να κλείση την πόρτα του γραφείου άποχαριτώντας τον σύζυγο και η Σιμόνη ξεπροβάλλε ήδη από την πόρτα του πλαγιού δωματίου.

— Γ' άκουσα όμολά έφώναξε... Ναι; Θα άναλήψη όμως ό,τι κά καταφέρω περιψημιά!

— Ά ναι! Πολύ καλά. Και τώρα, τί σκέπτεσαι να κάνεις;

— Άλλά δεν άκουσε; Άποψε λώ πλέον μέλος της κοινότητας. Έχω την έξουσιοδότηση από τον άνδρα σου να... σε κατακτήσω.

Η Σιμόνη άπότομα σοβαρεύθηκε.

— Έκούταξε με κάποια άντιπάθεια τον έρωστή της αυτόν που έβριάζετο εις όρος του... σούζγου της.

— Ε, λοιπόν όχι, όχι! έφώναξε.

— Τι έπαθες, Σιμόνη;
— Τιποτέ. Άπλοούστατα, είσαι ένας πολύ άνοήσιμος και άκαρδός. Άλλά δεν προβλέπεις τώρα τί θα γίνει; Μετά την παρτίδα του σκακιού, θα σε καλέση στο φαγητό ένα μεσημέρι, κατόπιν έ να θράδω. Ύστερα μετά τον καφέ, ο άνδρας μου θα μάς άφήση μόνους για ένα τέταρτο της ώρας.

— Λοιπόν;
— Και θα έπιστρέψω κατόπιν μ' ένα χαμόγελο πικρίας στα χείλη και τα μάτια κατεδωμένα. Έ λοιπόν όχι! Προτιμώ να πεθάνω παρά να τον δω σ' αυτή τη θέση. Με τα μάτια κοιμημένων...

— Μου φαίνεται πως λες άνοησίες.
— Άλλά πως φαίνεται πως δεν ξέρετε τις γυναίκες. Νομίζεις λοιπόν πως άα μπορώ να είμαι εύτυχής όταν τον άπατώ... έν γνώση του; Ηλίθιε!

— Σιμόνη!
— Τίποτε! Άφρη με ξέρω τί μου μένει να κάμω.

— Τι; Τι είπες;
— Ναι... Και δεν θα λάβης πια τον κόπο να με παρακολουθής Γνωρίζεις τον Ζερά Ντον τίλ;

— Αιών τον σάχλο;
— Μου άρσει πολύ. Και άπό ναιρό με πολιορκεί.

— Δεν πιστεύω να...
— Γιατί όχι;
— Τομάς να τό λές;
— Ναι... Έτσι δεν θα έχω να φοβηθώ τίποτε από τον άνδρα μου. Θα είμαι καλή μαζί του, θα τον φιλό τριτάτα φορές την ημέρα στο μετώπο και το θράδυ...

— Το θράδυ;
— Ο Ζεράρ θα με συνοδεύη στο θέατρο ή όπου δήποτε.

— Κι' έγώ;
— Έού... Έού θα κρατάς συντροφιά στον κόπο μου άνδρύνλη, θα παίξης μαζί του σκάκι και μπορείς μάλιστα να τον κήνης να τον άλλάω. Άν όμως είνε άνθρώπος άκαθός πρέπει δεν θα μιλώσω τίποτε.

— Δεν θα μιλώσε; Θα άνεχόητε, δηλαδή...
— ΖΟΖΕ ΦΡΑΠ

Ο «ΜΑΡΤΗΣ»

— Μάρτης πιά, Ζαμφώ μου!
— Μάρτης, μάτια μου Πάει πιά κι' ο Κου τοφλέβαρος, ήπιασε.

Η κουβέντα γινότανε μπροστά στην πόρτα της Ζαμφώ που καθισμένη στον ήλιο καθάριζε λαχανίδες.

— Ύστερη μέρα του Φλεβάρη σήμερα, ελπε ή κόνα Άμαλία ή γετόνισσα.

— Έτσι σιγά σιγά περνούν οι μέρες μας, κόν' Άμαλία μου.

Η Τερψιθέα ή κουινιάδα της Ζαμφώ, κατέβηκε διαστική και πέρασε από μπροστά τους.

— Τι γίνεται, Τερψιθέα μου; Ρώτησε ή κόνα Άμαλία.

— Καλά, σε χαιρετώ, κόν' Άμαλία μου. Πού πές τόσο διαστική;

— Πάω στο Μανώδη, τον άχτάρη.

— Η Ζαμφώ για να μάση τί θα ψωνίσω, της είπε:

— Τι θα πάρης, καλέ; Άν είνε τίποτα που έχω, σοό τό δίνο έχω.

— Η Τερψιθέα είπε ξερά - ξερά:

— Ά όχι, δεν έχεις, δεν πειράζει, μικρό πράμα!

Κι' έφυγε διαστική.

Η Ζαμφώ θέρσιθηκε από θυμό.

— Την είδες, κόν' Άμαλία μου. Ύστερα λένε κακές τσού νύρες!

— Έχει ένα φουστός ή κουινιάδα σου!

— Θαρρείς, καλέ, πως άσπασε άσπαστικά φερμάνια, σαγμάζω κόν' Άμαλία μου, τό έσκι τη!

— Μα νάμουνε σάν έσένα Ζαμφώ μου, θα πήγαινα στον άχτάρη να δώ τί θα ψωνίσω.

Η Ζαμφώ άκούνησε τό κεφάλι.

— Τι να ψωνίσω, καλέ; Καίμια πούντρα θα θέλω για τίποτα, για τό θάμυρό τη. Μπορεί κι' άλχησή, για τα μαλλιά. Μ' αυτά δο λούδεριν ή γρήη ντύσσα! Στάσου να στελίσω την κόρη μου.

Η Τερψιθέα έγύρισε σε λίγο τρεχάτη και ανέβηκε τη σκάλα της.

Ηδρες εκείνο που γύρευες; ρώτησε ή κόν' Άμαλία.

— Τώδερα, κόν' Άμαλία μου.

Η μ' κουτσουπόλα έκύταξε την ώλη.

— Χάρας και τη μυστική!

— Έτσι' είνε πάντα, κόν' Άμαλία. Τα μυστικά τή φαμασίονας θαρρείς πως κρατάς στα χέρια σου; Τώρα που θάρβ' ή κόρη μου θα μάς πη τί ψωνίσε.

Πραγματικά, σε λίγο έφάνηκε το μικρό κορίτσι της Ζαμφώ.

— Πήγαμε, Έλενάκι μου, στον άχτάρη και πη έβ' άχη κομμάτι από κείνο που ψωνίσε ή θεία Τερψιθέα να μάς δώκη κι' έμάς Τ' άκουσε; Τρέχα;

Η μικρή πήγε τρεχάτη και γύρισε σε λίγες.

— Έ λοιπόν, τί σούπε;
— Ήφουσε κόκκινο μπριζόμ.
— Μπριζόμ;
— Κάτι θάχη να μαρκάρη, είπε ή Άμαλία.
— Η Ζαμφώ όμως πιο πονηρή χαχάνισε.
— Δεν τώδερα, κόν' Άμαλία μου!
— Μα τί να τό κάνω τό μπριζόμ;
— Άν ήτανε για μάρκες σ' άπέρρουχα, δε θα τό άσπασε μυστικό.
— Έ λοιπόν;
— Λοιπόν τό θεό δεν τον είδανε, με τό νοό των ήρνανε.
— Τι θές να πής, καλέ;
— Θέλω να πω πως ή κουινιάδα μου άγόρασε κόκκινο μπριζόμ για να έτοιμάσω Μάρτη.

— Άχού! Καλά τό σκαρφιστηκές!

Πραγματικά, ή Τερψιθέα, όπως όλες οι Σιμωνίδες ήθελε να πλέξη ένα τριχρόμο κορδονέτο από λευκό, κόκκινο και χρυσό σύρμα να τό φορέση την πρώτη Μαρτίου, πριν βγ' ή ήλιος, για να μην τίνε μαυρίση ο ήλιος τό Μάρτη.

Το κορδονάκι αυτό που τό δένανε στο μπράτσο τους όλες και τό κάνανε και έρα χιολάκι για τα παιδιά τό κρεμούσανε από θραύς στο κλωνάρι μιας τριανταφυλλιάς να τό δ' ή' άστρο και αύτη. Αυτή τό παίρνανε και τό φαρύσσανε.

— Είνε, έλέειρε άσπρη ή κουινιάδα μου και φοβάται να μην τίνε μαυρίση ο ήλιος, είπε ειρωνικά ή Ζαμφώ.

— Το Μάρτη τόνε θάουνε στο χέρι τως και για τό πονοκέφαλό, είπε ή κόν' Άμαλία.

— Καλέ, άστα κόν' Άμαλία. Αυτή φροντίζει για τό καλάχη τη! Άφού κάθε φεγγάρι καινούργιο πάει στο δώμα και τό έλέπει και λέει:

Καλώς τό νεό φεγγάρι και τό νεό τό παλληκάρι όπως γεμίζει, να γεμίζω ό,τι όπως λάμπει, να λάμπω Κι' όσοι σε παρατηρούνε, τόσοι να με κυνηγούνε!

— Ά ναι, γιερούμ!
— Ένα λνέα έκω!
— Ν' άκούσω, Σουρπούτσα.

— Βιλκινή μαμά τά ένετα!
— Αυτό τό ήσέρω.
— Ένα πράμα ντέν ήσέρεις αμα άκόμα, Καραμπέτι.

— Τι πράμα ένετα;
— Παινί έσύ τά θασφίξεις, κουμπάρος τά ένετα.

— Κουμπάρος!!

Ο Καραμπέτι σάθηκε σάν ζαλισμένος. Δεν είνε εύκολο να γίνεται κανένας κουμπάρος με τις σημερινές περιστάσεις.

Χρειάζεται κανείς τόσα πράγματα για να θασφίση ένα παιδί και δεν στοιχίζει και λίγο μια θασφίση.

— Μπακαλούμ, είπε ο καθμένος σκούδοντας τό κεφάλι. Να ντόμε πρώτα παινί τά ένετα.

Η Σουρπούτσα τον έκύταξε κατάπληκτη.

— Τι λες, Καραμπέτι. Σε λίγο μέρες παινί τά ένετα. Άφρασημένος θα κήνης τα πρώτα! Έτοιμος να είμαστε κουμπάρος να έινεσαι.

— Τι πράματα, Σουρπούτσα;
— Ρουχαλικά μεταξόν να παίσσης για θασφίση, ταμπάκ να ψωνίσης, ένα ριγάλο για τό Βιλκινή, ένα σαπυρό για τό μαρό. Όλο καλό να ένετα.

— Καλά, είπε, άφρασημένος τά κάνωμε, γιαδός - γιαδός όλο τά ένετα.

Πέρασαν μερικές μέρες και ή Σουρπούτσα έλασε τηλεφώνημα τό Άρτιν πού της άνήγχελε ότι ήρχισαν οι πρώτοι πόνοι της γέννας για την σύζυγό του.

— Καραμπέτι έστησε γιαδούρο, μαρό να ένετα σήμερα. Πράματα ψωνισμένους να κάνωμε.

Κατέβηκαν μαζί στα καταστήματα θασφίς στικών της όδο Έρμού και άρχισαν να αγοράζουν.

Η Σουρπούτσα έννοωσε να πάρη τά άκριώτερα.

— Μία φορά κουμπάρος τά ένετα, Καραμπέτι, καλό να είνε όδως, γιαδούρο.

Πράγματι, δε έστούσαν ούκ λίγα τά μαρουτιάκα τό μελλογένητου, τά δώρα της λεχώνας, ο χρυσός σταυρός.

— Άλλο έξοντα έκει, ρώτησε ο Καραμπέτι.

— Άλλο έξοντα; Το παπάς πλερωμένος τά κάνης, κουφέτα τά ψωνίσης, σουμάντα, λαμπάτες, σκερίνα.

Ο Καραμπέτι όταν άγούριαν σπύτι με τα διάφορα πακέτα, εύότανε να νεκρογενουθε ή Βιλκινή για να άπαλαγή από τά έξοδα και να δώση πίσω τα άφρασημένα.

Μόλις έκάθισαν στο τραπέζι, τό τηλεφώνο άκούσθηκε. Η Σουρπούτση πήρε τό άκουστικό.

— Ποιός μιλάει, γιαδούρο; Άρτιν; ΆΙ Άκούσε τό τηλεφώνημα τό Άρτιν και καταγοητευμένη έφώνησε:

— Μπράβο! Μπράβο! Γελασάν Βιλκινή, Περσάτικο να ένετα Καλορροζικό παινί.

Και έπρεξε μέσα στο σολονάκι.

— Καραμπέτι, ήλκω, άφρη φαί. Ντύο φέρες κουμπάρος τά ένομασε! Τό Βιλκινί ντύο παινί ά γέννησε. Πάμε και για τό άλλο που νιμίσω τά ρούχα να κάνωμε!

Ο Καραμπέτι έπρεξε άναυδος στο κάθισμα σάν να τον χτύπησαν κατακέφαλα.

ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ

Η Βιλκινή, ή κυρία τό Άρτιν, ήρθε να έπισκεφθή την Σουρπούτσα.

— Άμάν άμάν, τί ένετα, Βιλκινή;
— Καλά είμαι, γιαδούρο Σουρπούτσα. Σε λίγο μέρες μαμά ένετα!

Και πραγματικά, έδειξε την κοιλιά της, όπου ή έγκυμωσή είχε σχηματίσει μια μεγάλη καμπύλη.

— Με τό καλό να ένεσαι, Βιλκινή.
— Κουμπάρος ντέν έκομε, κουζούμ.

Η Σουρπούτσα μέ προθυμία έφώνησε:

— Κουμπάρος Καραμπέτι να ένετα, για δρομύ!

— Άσπ, άσπών, Σουρπούτσα, καρνιτά μου πρεβόλι ένετα τώρα.

Η Βιλκινή έφυγε και ή Σουρπούτσα έ περιμένε τον Καραμπέτι για να τό άναγγείλη την ευχάριστη είδηση.

Τό μεσημέρι έθασσε ο σύζυγος με ένα διχτυ γεμάτο λαχανικά.

Τό παρεβόσε στην ύπηρεσία και μπήκε κουρασμένος στο σαλονάκι.

— Καραμπέτι!

— Ά ναι, γιερούμ!

— Ένα λνέα έκω!

— Ν' άκούσω, Σουρπούτσα.

— Βιλκινή μαμά τά ένετα!

— Αυτό τό ήσέρω.

— Ένα πράμα ντέν ήσέρεις αμα άκόμα, Καραμπέτι.

— Τι πράμα ένετα;
— Παινί έσύ τά θασφίξεις, κουμπάρος τά ένετα.

— Κουμπάρος!!

Ο Καραμπέτι σάθηκε σάν ζαλισμένος. Δεν είνε εύκολο να γίνεται κανένας κουμπάρος με τις σημερινές περιστάσεις.

Χρειάζεται κανείς τόσα πράγματα για να θασφίση ένα παιδί και δεν στοιχίζει και λίγο μια θασφίση.

— Μπακαλούμ, είπε ο καθμένος σκούδοντας τό κεφάλι. Να ντόμε πρώτα παινί τά ένετα.

Η Σουρπούτσα τον έκύταξε κατάπληκτη.

— Τι λες, Καραμπέτι. Σε λίγο μέρες παινί τά ένετα. Άφρασημένος θα κήνης τα πρώτα! Έτοιμος να είμαστε κουμπάρος να έινεσαι.

— Τι πράματα, Σουρπούτσα;
— Ρουχαλικά μεταξόν να παίσσης για θασφίση, ταμπάκ να ψωνίσης, ένα ριγάλο για τό Βιλκινή, ένα σαπυρό για τό μαρό. Όλο καλό να ένετα.

— Καλά, είπε, άφρασημένος τά κάνωμε, γιαδός - γιαδός όλο τά ένετα.

Πέρασαν μερικές μέρες και ή Σουρπούτσα έλασε τηλεφώνημα τό Άρτιν πού της άνήγχελε ότι ήρχισαν οι πρώτοι πόνοι της γέννας για την σύζυγό του.

— Καραμπέτι έστησε γιαδούρο, μαρό να ένετα σήμερα. Πράματα ψωνισμένους να κάνωμε.

Κατέβηκαν μαζί στα καταστήματα θασφίς στικών της όδο Έρμού και άρχισαν να αγοράζουν.

Η Σουρπούτσα έννοωσε να πάρη τά άκριώτερα.

— Μία φορά κουμπάρος τά ένετα, Καραμπέτι, καλό να είνε όδως, γιαδούρο.

Πράγματι, δε έστούσαν ούκ λίγα τά μαρουτιάκα τό μελλογένητου, τά δώρα της λεχώνας, ο χρυσός σταυρός.

— Άλλο έξοντα έκει, ρώτησε ο Καραμπέτι.

— Άλλο έξοντα; Το παπάς πλερωμένος τά κάνης, κουφέτα τά ψωνίσης, σουμάντα, λαμπάτες, σκερίνα.

Ο Καραμπέτι όταν άγούριαν σπύτι με τα διάφορα πακέτα, εύότανε να νεκρογενουθε ή Βιλκινή για να άπαλαγή από τά έξοδα και να δώση πίσω τα άφρασημένα.

Μόλις έκάθισαν στο τραπέζι, τό τηλεφώνο άκούσθηκε. Η Σουρπούτση πήρε τό άκουστικό.

— Ποιός μιλάει, γιαδούρο; Άρτιν; ΆΙ Άκούσε τό τηλεφώνημα τό Άρτιν και καταγοητευμένη έφώνησε:

— Μπράβο! Μπράβο! Γελασάν Βιλκινή, Περσάτικο να ένετα Καλορροζικό παινί.

Και έπρεξε μέσα στο σολονάκι.

— Καραμπέτι, ήλκω, άφρη φαί. Ντύο φέρες κουμπάρος τά ένομασε! Τό Βιλκινί ντύο παινί ά γέννησε. Πάμε και για τό άλλο που νιμίσω τά ρούχα να κάνωμε!

Ο Καραμπέτι έπρεξε άναυδος στο κάθισμα σάν να τον χτύπησαν κατακέφαλα.

Σ.ΒΛΑΒΙΟΣ

ΜΙΑ ΤΙΜΙΑ, ΑΠΙΣΤΙΑ

Χ

ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ

Από την εποχή που κατασκευάζονταν πλοία, η πρόρα γίνεται μντερή σαν την λάμα του μαχαίριου. Από τις καραβέλλες του 15ου αιώνα ως τις φρεγάτες του 19ου αιώνα οι πρόρες δεν ήταν πολύ μντερές, αλλά οι πρύμνες εφάρνιαν στο νερό, σαν τεράστιες πλατέιες του πλοίου, πράγμα που το έμπόδιζε να κυλά ταχύτατα στην επιφάνεια του νερού. Αργότερα οι πρύμνες αυτές κατηργήθησαν και τα δύο άκρα του πλοίου πήραν σχήμα μάλλον μντερό, αν και διειρηθή η συνθήκη των σκαλιών διακοσμήσεων που εδράιναν το πλοίο. Τα σύγχρονα πλοία που αναπτύσσονται μεγάλης ταχύτητας απέκτησαν σχήμα δού και στα δύο άκρα, αλλά επάνω από την επιφάνεια του νερού η πρύμη διαπλατύνεται και στο καταστρώμα υπάρχουν πατώματα και γέφυρες, τεράστια επίπεδα. Όλα αυτά είναι με γάλα σφάλμα.

Εάν οι άνθρωποι έπρόσχαν τα ψάρια, που χρειάζονται μεγάλη ταχύτητα να μετακινούνται στο νερό, όπως π.χ. το δελφίνι, θα έδλε παν ότι το εμπρόσθιο μέρος είναι ελαφρώς πλατύ από επάνω προς τα κάτω ενώ το σώμα τελειώνει σε σχήμα δούτατο και δεν έχει ούτε στολίδι ούτε όργανα.

Θα μπορούσε να παρατηρήσει κανείς ότι τα τμήματα αυτά του πλοίου είναι έξω από το νερό. Για τα ιστιοφόρα που προωθεί ο άνεμος, ίσως να μην υπάρχει ζήτημα. Προκειμένου όμως περί πλοίων τα οποία είναι υποκρουόμενα πλέουν και αντίθετα από τον άνεμο, αυτός οι τεράστιες πρύμνες και οι γέφυρες παρεμποδίζουν την ταχύτητα.

Πρό τίνος χρόνου κατασκευάσθη ένα πλοίο με την πρύμη στρογγυλή μένη και το αποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό. Ταχύτης μεγαλύτερης της σοφίας της δημιουργίας εξεπλάγησαν. Πρό πολλών ετών ένας Γάλλος σοφός, ο Φρειδερίκος Ούσαι, έμελέτησε το σχήμα των ψαριών και προέβη σε πολλά πειράματα. Κατασκεύασε διάφορα ξύλινα σχήματα και τα έσυρε με ταχύτητα στο νερό. Το σχήμα που παρουσίασε την καλύτερη αντίσταση ήταν εκείνο που είχε εμπρός σχήμα στρογγυλό και πίσω δού, όπως τα ψάρια.

Εδοκίμασε όμως και μ' ένα κομμάτι σαπούνι που έσυρε με ταχύτητα στο νερό. Και έρροσαν σιγά - σιγά έλυναν, ανέλξηση ότι το σαπούνι έπαιρνε το σχήμα του δελφινιού, η εμπροσθία άκρη έστρωγ γυλανε, ενώ η οπίσθια έλεπνύνονταν. Αυτό είναι το σχήμα που προσφέρει την λιγότερη αντίσταση. Το σχήμα των ψαριών που αναπτύσσονται μεγάλης ταχύτητας.

Εάν λοιπόν οι μηχανικοί εγνώριζαν να προσέχουν περισσότερο τα ψάρια από άποψης μηχανιστικής και όχι μόνο από άποψης μαγειρικής, θα απέφευγαν πολλές απογοητεύσεις. Αλλά, γιατί να προσέχουν την σοφία της δημιουργίας, αφού όλα τα πράγματα λύνονται με τα μαθηματικά.

ΣΟΝ.

ΣΤΑΘΟΥΕΤΕΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΚΙΤΤΟΥ ΑΛΜΑ

ΑΛΜΑ ΚΑΙ ΑΛΜΑΤΩΔΗΣ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ο Άττικ πάλιν είναι ο δρ ά σης.

Τού πήγαν μία μέρα μία χαριτωμένη μπεμπέκα στους «Δελφούς» που του είπαν:

— «Η κορούλα μας κατήντησε άνοσηφορη. Επιμένει και καλά να βγί στο θέατρο. Δεν έχει πιά μυαλό ούτε για γράμματα, ούτε για σχολείο. Κοιμάται τρώει, περπατεί, με το όνειρο του θεάτρου Κανέτα μας την χάρη, κούρια Άττικ, να την ακούσετε και να της πείτε πως παραλογίζεσαι».

Ο Άττικ, ο προστάτης των υποφωσκάντων τολέντων, συνώφρω άθηκε.

— Νάρθη στίτι να την ακούσω.

Πήγε η μικρή μαθήτρια του Γυμνασίου μαζί με τη μαμά της στο Άττικ. Την άκουσε. Και ά πεφάνθη:

— Νάρθη άποψε στο θέατρο. Θά την φωνάσω από την πλατεία στην σκηνή. Θά μάς πη κάτι. Και το κοινόν θά την έαθμο λογήση.

Έτσι και έγινε. Η χαριτωμένη μαθητριά έκλήθη στην σκηνή, έλαβε μέρος σε κάποιο σκετσάκι, άρσε, χειροκροτήθηκε και πήρε το έαπτομα του θεατρικού πυρός.

Και ο Άττικ διπλόε νουνός

20

σε ένα νούμερο πολύ λίγο κατόλη λο για μένα. Βγήκα ως μπεμπέκα, με ένα υπερβολικά κοινό φου στανάκι και έλεγαν άνοσιες. Διαμαρτυρήθηκα για το σαχλό αυτό νούμερο που μούδωσαν.

— Μά σάς καταχειροκροτεί ο κόσμος! έπέμεινα.

— «Όχι έμένα, δυστυχώς, αλλά τά ποδια μου!»

— Το ίδιο κάνει. Για την επιχείρησι ήταν ίσως το ίδιο, όχι όμως και για μένα. Η μάλλον ήταν μία έμμεση αποδοκιμασία.

Αλλά η συμπαθητική συμπτέρτα μας άποστηνώθηκε πολύ σύντομα γι' αυτή την υποτίμησι που της έγινε.

«Μιας την «Όσαι» επανήλθε στους «Δελφούς» με νέες επιτυχίες, που διαρκώς ανανεώνουν το άστρο της και τέλος προσελήφθη στον θιασό οικονομίου, όπου υποευντερη συμπτέρτα στην «Δα σκαλα του χωριού» του Γιαννου κακή, έμφανίστηκε ως πρωταγωνίστρια στις αουλιές με φωνητες».

Ίώρα, έχει η ίδια... δουλειές με φωνητες. Είναι περιηγήτη από όλα τα θεατρα μας και ζητά η αφιλότιμη — η βολις προ τίνος μπεμπέκα — 45 υού δραχμές μισθό! Και με συμβόλαιον...

ΟΙ ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΚΑΙ Η ΑΔΕΙΑ ΤΗΣ

Ζητούμε από την νεοφώτιστη καλλιτεχνία κάποια χαριτωμένη θεατρική περιπέτεια της.

— «Αν και νέα στο επάγγελμα, μάς λέει, δεν ύστερω και εγώ σε εύθυμα άπρόσπα. Το πιο χαριτωμένο άπ' όλα είναι πως πήρα την άδεια εξασκήσεως επαγγελματίας. Κάποτε λοιπόν που είχαμε ερευνη με τον θιασό Ξύδη στην Κέρκυρα — άπλη μπαλαρινούλα εγώ — αυτή ήταν η έπισημος θεατρική ιδιότης μου — ο Δήμος άρνήθηκε να μάς παραχωρήση το δημοτικό θέατρο γιατί μάς έρθηκε πολύ άσήμιος».

— Έπί πάντε ημέρες, φνυρίζαμε στο όρατο νησί άδελφοι και άπελπιόμενοι μη έχοντας που την κεφαλήν κλίναν... Τέλος, μία φαεινή ιδέα του τενόρου μας Μπαρτσού, μάς έσωσε. Παρουσία άσθηκε αυτοπροσώπως στον δήμαρχο και του έπρότεινε να δώσω με μία δοκιμαστική παράστασι, ενώπιόν του.

— Δεν έμειθα τόσο άσημοι. Όσο φαντάζεσθαι του είπα.

Ο δήμαρχος έδέχθηκε. Μάς παρεωρήθη το μεγαλοπρεπές δημοτικό θέατρο. Και με την φιλαρμονική της Κερκύρας ως άρχιστρα μας, έδώσαμε την δοκιμαστική παράστασι.

Εγώ παιδούλα ακόμη με κοντά καλτσάκια, έτριγύριζα άνήσυχη στο θέατρο τρέμοντας τους άεπισήμιους.

— Έλα δώ, μικρούλα! με φώναζε για μία στιγμή ο δήμαρχος. Τίος είσαι; Πάρε αυτές τις καραμέλες! Παίξει η μαμά σου στον θιασό;

— Όχι, εγώ! του είπα με θάρρος.

— Έσύ... — Ναι, θά με δίητε σε λίγο. Δήμαρχος και άλλοι έπισήμοι έμειναν έκπληκτοι.

— Θα δώσω για χάρη σου το θέατρο, αν δεν μου λές ψέματα. Και αν είσαι καλή υποσχέθηκε τότε ο δήμαρχος στην πρώτη μου έκάλυξη.

«Ο θιασός έπαιξε την όπερέττα «Νεράτσα του Νεΐλου» όπερήρε η Κίττυ. Άλμα έβαλε όλα τα άσπρα το καλλιτεχνικό συγκρότημα και ο δύσκολος κύριος Δήμαρχος έλάγισε.

Παρεωρήσε για δεκαπέντε ή είσασσε έπαιξε θριαμβευτικώς επί 32 ημέρες και η Κίττυ Άλμα έναυχηρήσεως τις ταχυδρομικές της άδεια της εξασκήσεως έ παγγέλιμασε ως ήθοποιού πλέον!

Μ. ΧΑΝ

Είχε ένεργήσει στην έδω Έπιτροπή Άδείας ο κατενθουσιασμένος κ δήμαρχος.

ΑΦΗΣΕ ΜΕ ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΩ!

Η πολυσύνθετη Κίττυ Άλμα — ντιέξ, συμπτέρτα, χορεύτρια, δραματική ήθοποιος, καρατερίστα — με την χαριτωμένη έμφανισι το ασχλητικό ύφος, το άόπαιτω μπριο και το ανέξαν, τλητο νεανικό κέφι, ήταν έπομε, νο να έχη, στην μικρήν έστια ά κόμη σταδιοδρομίας της, άρβονες αισθηματικές περιπέτειες.

Της έτομε το άδιάκριτο έρωτήμα.

— «Ω, μάς άπάντξ! Το θέατρο είναι μία δίτηνα, εμπρός από την όποια έχει το δικαίωμα όποιοδούπη θεατής που έλλήρσσε ελίστηριο να περνά και να σε... όρεγεται. Εύτυχώς όμως — όπως στίς προθήκες των καταστημάτων — ύπάρχει το τζάμι και στο θέατρο. Και έτσι δεν μπορεί να άπλώση το χέρι καθείς».

— Έτσι οι περισσότεροι περιέρχονται σε ρωμαντισμούς; — Άκριβώς. Οι ρωμαντισμοί, κότεροι έρασάσι είναι ο «θαύμα σται» των θεάτρων. Θυμάμαι ότι κάποτε στην Κέρκυρα ήρθε ένα θράδυ κάτω από τα παράθυρα του ξενοδοχείου μου ένας τέτοιος θαυμαστής μαζί με άλλους. 49 κανταδόρους να μου τραγουδήση τον πόνο του.

— Σ' άγαπώ, σ' άγαπώ ώρνετο όλη τη νύχτα η χορωδία του έρωτευμένου μου. Έως ότου, για μία στιγμή που με είχε πείσει, σι πιά πονοκέφαλος, άνοιξα το παράθυρο και του φώναξα: — «Αν μ' άγαπάς πραγματικά, Χριστιανέ μου, άφισέ με να κοιμηθώ».

— Έτσι μόνον έπέσιθη και έφυγε!»

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΗΝ ΠΑΥΣΙ!

Άσυγκίνητη στίς έρωτικές έκδηλώσεις η μικρή Κίττυ είναι πάντα με μικρή για το θέατρο — ά γαστρί περισσότερο από τις μπάς μικρές περιπέτειες, τις δουλειές του σπιτιού.

— Μία γυναίκα πρέπει να τά ξέρη όλα! μάς λέει.

— Μαγεύεται με πολλήν επιτυχία — ίσως της θεωρητικής της — ράβει, πλεκεί, αοκμή και, πλέ, νει.

— Και για τον γαμο; Τι ιδέαν έχετε; την ρωτούμε. τον σκεπτεσε η εινε ακόμη νωρίς.

— Πολύ νωρίς για μένα. μάς άπάντξ, όχι προικισι... έρετε ποτε σκεπτεύω να παντρευτώ εγώ;

— Όταν έρητε τον πλουσιον πρίγκιπα;

— Όχι... Όταν φύγω από το θέατρο.

— Μά ακόμη δεν... ήρθατε εσεις! άπορούμε.

— Θα περιμένο. Γιατί πιστεύω ότι κάθε άνδρας — και ο καλύτερος του κοσμου — για μία γυναίκα του θεάτρου θά είναι ένα έμποδιο όπωσδήποτε.

Η Κίττυ Άλμα είναι ακόμη ένα παιδί. Με τετραγωνική ώστω, σολογική. Και με σταθερές έλπίδες ένός εξάιρετου καλλιτεχνικού μέλλοντος.

Προς το παρόν, ενώ εξελίσσεται ραγδαίως, ασχολείται με το ποδήλατο, το πατινά και θά ή σχολείο και με την Ιππασίαν έάν σι μετάνη δεν είχαμε άρχισει να τρώμε τα... άλογα!

Διαβάσει ρομάντσα και όστω νομικά μυθιστορήματα θέλει να μορρωθί θεατρικώς σ' όλα τα είδη της ήθοποιας και το άνερό της είναι να προσληθί κάποτε στον θιασό Κοτοπούλη.

— Γιατί αυτή η προτίμησι; την ρωτούμε.

— Για να γλυτώσω από τα «τυρουνατάρια» της έπιθετήσεως και να προσφέρω τον έαυτόν μου στην ύπηρεσι της πραγματικής τέχνης.

ΛΟΥΪΖΑ ΝΤΕ ΛΑΒΑΛΙΕΡ

ή γυναίκα που έκλαψε επί 36 χρόνια τον έρωτά της!

ΕΡΩΤΙΚΟ ΑΘΥΡΜΑ

Όταν ο βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος έκάλεσε στα ίσαίτερα δαμεριώματα του την έζανθη αλική του Λουίζα και την ρώτησε:

— Δέχσθε λοιπόν να γίνετε έπισήμη έρωμένη μου;

Η άπραγη επαρχιωτοπούλα που άγνοούσε τις μηχανορραφίες, και τις πλεκτάνες της Αυλής, έμεινε άναυδη από την άπροδο κητή αυτή πρότασι του βασιλέως.

Τα άρτια, γαλανά μάτια της σκετίνιασαν από κάποιο άδίο ρατόν τρέμο.

Και άτένισαν με άπορία τον άνδρα με την περήφανη κορμοστασιά που διηύθυνε τις τύχες της Γαλλίας.

— Λοιπόν; επανέλαθε χαμογελώντας πονηρά ο βασιλεύς. Δεν σάς λέω ότι σάς άγαπώ, γιατί ένας βασιλιάς δεν έπιτρέπεται να άσκήση μιάν άσημη άκόλουθο της συζύγου του. Όμως, η συμπαθεία μου για σάς είναι άπείρο ριστη. Θά σάς χαρίσω την εύτυχία που ίσως ποτέ δεν άνειρευθήκατε.

— Είμαι τόσο άνάξια να όποδο θά αυτών τον ρόλο που μου άναθέτετε, ψιθύρισε με σεμνήν ελπί κρινειά η Λουίζα.

— Θα σάς δοθήσω εγώ σά να φανήτε όπερήγη, φώναξε χαρούμενος ο Λουδοβίκος 14ος. Άρκει να δεχθήτε.

Η Λουίζα χαμήλωσε το ώραιο της κεφάλι με ταπεινοφροσύνη.

— Έχω μήπως το δικαίωμα της άρνησεως; είπε δειλά.

— Πάντοτε ήμουν βέβαιος ότι είσθε μία έξυπνη και χαριτωμένη κοπέλλα! φώναξε ένθουσιασμένος από την άπάντησι της ο βασιλεύς. Τώρα μου έπιθεδανώετε για μιάν ακόμη φορά αυτή την γνώμη μου. Μου επιτρέπετε να φιλήσω το χέρι σας;

Υποτακτικά, η γοητευτική Λουίζα έτεινε το άδασάστρινο χέρι της προς τον έρωτόλυτον μεγίστανα.

Αυτός, άκούμπησε τα φιλήδονα χείλη του στον κορπό. Ύστερα, ήλεκτρισε ένός από την άσπαιρουσαν λευκότητα της ροδαλής σάρκας, έσυρε τα χείλη του κατά μήκος του σμιλευτού μπράτσου.

Όταν έφθασε στον ώμο, δεν κρατήθηκε: Άρπαξε το ώραιο γυναικείο κεφάλι που του προσφερόταν σαν ώριμο φρούτο και το πλ. μμ. φίλησε.

Η μικρή Λουίζα ήταν σε λίγο ένα έρωτικό άθρμμα στα στήθα της που μέσα χείρα.

ΠΛΕΚΤΑΝΗ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Ύστερα από λίγη ώρα μία άλλη γυναίκα έμπαινε στα άδύατα.

διαμερίσματα του έρωτάρη έα. αληα

— Έπί τέλους! της έφώναξε ο Λουδοβίκος 14ος, ενώ την δεχόταν μέσα στην άσπαιρη από καθος άγκαλιά του. Κανένας πιά μέσα στο παλάτι δεν προκειται να ύποπτευθί τον έρωτά μας.

— Δέχθηκε λοιπόν η Λουίζα; — Μπορούσε να άρνηθί;

Η Έρριετα της Άγγλίας, η πολυβρύλη για την όμορφη της γυναίκα του άδελφου του Λουδοβίκου 14ου, άφηκε μία κραυγή άνείπατης χαράς.

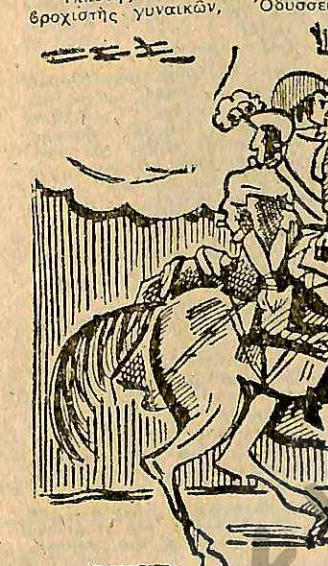
— Κουνιάδε μου λατρεμένη! ψέλλισε. Δεν θά ύπάρξουν λοιπόν πιά για μάς χαμένες άδικα άρες... Η έρρι, ήδον θάνα έ ποικιλιστικό κέημα μας και η έρωτική χαρά μας άνεμπόδιστη πιά δεν θά γνωρίση όρια.

Ο γόνος βασιλικός συγκάτενεσε: — Δεν θά άνησυχί πιά για μένα, θεά των νυχτών μου, ο ζήλος.

— Άφου θά ξέρη ότι θά έρρισκεσαι με την Λουίζα, Διακόπηκε άπότομα και συνέχισε:

— Όμως, η Λουίζα θά μωρέσει να παίξει άληθινα ως το τέλος, τον ψευτικον αυτόν ρόλο της; — Θα της το επιβάλλω εγώ, καλή μου.

Ίπότης άκαταμάχητος, καταδροχιστής γυναικών, Όδυσσεύς

Ένας καβαλάρης έφερε πίσω τη Λουίζα δεμένη επάνω στο άλογο του...

αρκινών ταξιδιών, ο Λουδοβίκος 14ος κατόρθωσε να κάμψη και την τελευταία ηρωική αντίστασιν της τιμής της σαηνευτικής κοινάδας του, με την τελευταία διαβεβαίωσι του και να την προσθέση στον κατάλογο των άκορρών έρωτικών κατακτήσεών του.

Έξ άλλου η Έρριετα έφάνηκε πρόθυμη να του άναποδώση μ' όλη της την θερμή της φλογερής ιδιοσυγκρασίας της τον έρωτά του και από αισθησιακόν πάθος, άλλα και για να έκδικήθην την ένκενυριστική άδιστορία της συζύγου της, που δεν έ φρόντιζε δούλου σχεδόν γι' αυτήν.

— Καί ποιά είναι αυτό; — Να με άσπήσετε. — Και πώς θέλεις να σου το άποδείξω αυτό χρυσή μου Λουίζα;

— Δεν μπορείτε, γιατί άγαπάτε μιάν άλλη. Έγώ όμως είμαι μία τόσο δυστυχισμένη. Γιατί σάς άγάπησα... Και θά σάς άγαπάω.

Ο Λουδοβίκος 14ος συγκινήθηκε μπροστά στην τόσο αληθινή, έλικρινή άφέλεια. Η άπραγη επαρχιωτοπούλα είχε την άτυχία τον πρώτον άνδρα που άγαπήσε στη ζωή της, να τον άσπήση στο πρόσωπο. Ένας βασιλιάς...

— Σο δώω το λόγο της άσπαικής μου τιμής, της υποσχέθηκε, ότι θά είσαι η μόνη γυναίκα που θά έχω φίλη άνάμεσα σ' όσες με περιβάλλουν.

Η ΛΟΥΪΖΑ ΔΡΑΠΙΝΕΥΕΙ

— Καλύτερα έκατό φορές να μιν έη κανείς παρά να άναπεί.

του, έλεγε στον έαυτό της. Η Λουίζα ήλποτοπούσε. Αυτό ήταν το μυστικό της καρδιάς της που άγνοούσε.

Γιατί η Λουίζα άγαπούσε. Ά γαπούσε τον βασιλέα, τον πρώτον άνδρα που εγνώρισε στη ζωή της έρωτικά και που της έρωτίσε την ψυχή με το χρυσό φως της ήδονης.

Στα μεταξύ η Αυλή, που παρακολουθούσε την ζωή του άφεντι της, δεν άργησε να πιστέψη ότι ο Λουδοβίκος 14ος είχε χρίσει έπίσημως την μικρή Λουίζα ως έρωμένη του. Και οι άκακές γλώσσες άρχισαν να τιπιδίζουν τα πειρακτικά τους λόγια και να δηλητηριάζουν άκομη περισσότερο την άκαλή ψυχή της άνωτερόδου, λης Λουίζας.

ΑΠΙΛΤΗΛΗ ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

Ο Λουδοβίκος 14ος εγνώριζε κοντά στην μικρή έρωμένη του στιγμές υπερτάτης εύδαιμονίας και μέθης. Η Λουίζα τον άγαπούσε χωρίς να ζητή άνταλλάγμα τα

Αφελής επαρχιωτοπούλα, κόρη του ήπποτου του βασιλικού όίκου, του Γκαστόν ντε Όρλεάν, είχε έρθει από το ήουχο Μπλουά στο δουρεώδες Παρίσι, δεσπονίζε επί των τιμών, χάρις στην σπία νια όμορφη της... Και τώρα ο μεγάλος ρόλος που της άνετέ

— Άφήστε με να ταρώ μαζί με τον έρωτά μου! τον έκτενυσε. Έκεί όπου έπίγαι, θά ζήσω με την άνάμνησι σας, χωρίς τον πόνο της ζήλοπιτας.

Η άσπαιήσις της Λουίζας ήτον ίσως παράλογη, άλλα έρρη του ήπποτου του βασιλικού όίκου, του Γκαστόν ντε Όρλεάν, είχε έρθει από το ήουχο Μπλουά στο δουρεώδες Παρίσι, δεσπονίζε επί των τιμών, χάρις στην σπία νια όμορφη της... Και τώρα ο μεγάλος ρόλος που της άνετέ

— Άφήστε με να ταρώ μαζί με τον έρωτά μου! τον έκτενυσε. Έκεί όπου έπίγαι, θά ζήσω με την άνάμνησι σας, χωρίς τον πόνο της ζήλοπιτας.

Η άσπαιήσις της Λουίζας ήτον ίσως παράλογη, άλλα έρρη του ήπποτου του βασιλικού όίκου, του Γκαστόν ντε Όρλεάν, είχε έρθει από το ήουχο Μπλουά στο δουρεώδες Παρίσι, δεσπονίζε επί των τιμών, χάρις στην σπία νια όμορφη της... Και τώρα ο μεγάλος ρόλος που της άνετέ

— Άφήστε με να ταρώ μαζί με τον έρωτά μου! τον έκτενυσε. Έκεί όπου έπίγαι, θά ζήσω με την άνάμνησι σας, χωρίς τον πόνο της ζήλοπιτας.

Η άσπαιήσις της Λουίζας ήτον ίσως παράλογη, άλλα έρρη του ήπποτου του βασιλικού όίκου, του Γκαστόν ντε Όρλεάν, είχε έρθει από το ήουχο Μπλουά στο δουρεώδες Παρίσι, δεσπονίζε επί των τιμών, χάρις στην σπία νια όμορφη της... Και τώρα ο μεγάλος ρόλος που της άνετέ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Άγίατρευτη όμως ήταν η άραπισία του φλογερού Λουδοβίκου.

Ύστερα από μερικούς μήνες, η άσπαιήσις καλλονή της κ. ντε Μοντεσπάν δεν άργησε να άνασπώση την βασιλική καρδιά του.

Η Λουίζα, και αυτή την φορά δεν θά το πρόσεχε αν η όπερήφανη και ματαιόδοξη κ. ντε Μοντεσπάν δεν έσπευδε να την δηλητηριάση άποκαλύπτοντάς της η ίδια το μυστικό:

— Έμένα άγαπή μόνο. Και σε, να, μικρούλα μου, μαζί με την ύψηλοτάτη Έρριεττα, σάς κοροϊτεύει.

Τρέλλη από θάμνι, η Λουίζα παίρνει πιά την όριστική άπόφασί της.

Και ένα θράδυ, δραμετεύει πάλι για το μοναστήρι...

Ο Λουδοβίκος 14ος, έπιορκος για δεύτερη φορά, συνέρχεται: — Είμαι ένας έλεινός! παραδέχεται.

Και σπεύδει ο ίδιος αυτοπροσώπως στο μοναστήρι να την ζητήση. Έκει, όμως, δεν τού άνοίγει την πιά την πόρτα. Είναι άδύνατον δυστυχισμένως της ζωής, ά παραβόιστον και από αυτόν τον ίδιο τον βασιλέα...

Και έπιτορρέει με σκυμμένο το κεφάλι, ντεπόμενος τον ίδιο τον έαυτό του.

Τριαντάξι έξι έξι χρόνια έκλεισε τον χαμένο έρωτά της, θα μείνει μέσα στους όγρους τοίχους του μοναστηριού η Λουίζα.

Η έπαισθητή ψυχή της, καταρρακωμένη, ζητούσε μάταια την λησμονή στα ίσα κείμμενα. Μετρώσε τριάντα μόλις μωρά μένος Μάισον όταν έκλεισε πίσω της για πάντα η θεία πόρτα του μοναστηριού. Και πέθανε έ. δηλαδή χρονών, με το όνομα του Λουδοβίκου στα χείλη της.

ΜΙΚ ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Αναστατώθηκαν όλοι. Και περυσότερο ο Λουδοβίκος 14ος που έχανε την τμάσκα που έσκεπαζε το ένδοχο άσθημά του με την άρτια κουινάδα του. την Έρριετα.

Κινητοποίησε πάλι την άστυνο. μία εινε άνάξητησι της ψιθύρισε. — Θά ήταν πολύ κρέμα αν πηγε να άυτοκτονήση!

— Ήταν τόσο καλή... και άδωα. Καί μου έκαμε τόσο καλά την δουλειά μου.

Μετά μερικές μέρες του την έφερε ένας καβαλάρης, δεμένην επάνω στο άλογο του για να μη ξεφύγη.

— Την πήρα μέσα από το μοναστήρι των Καρμελιτών, άνερε, να στήρι τον πληγωμένη καρδιά της, με κανένα τρόπο να έπιστρέψει. Όταν παρουσιάσθηκε έμπρός στον Λουδοβίκο, έκλεισε με λυγμούς.

— Άφήστε με να ταρώ μαζί με τον έρωτά μου! τον έκτενυσε. Έκεί όπου έπίγαι, θά ζήσω με την άνάμνησι σας, χωρίς τον πόνο της ζήλοπιτας.

Η άσπαιήσις της Λουίζας ήτον ίσως παράλογη, άλλα έρρη του ήπποτου του βασιλικού όίκου, του Γκαστόν ντε Όρλεάν, είχε έρθει από το ήουχο Μπλουά στο δουρεώδες Παρίσι, δεσπονίζε επί των τιμών, χάρις στην σπία νια όμορφη της... Και τώρα ο μεγάλος ρ

— Όταν οί δυο κατανοητικοί ἔ-
μεναν κάποια στιγμή μόνοι, ὁ
Τόμ Κόξ ἔδωσε τὴ συμπεληρωμα-
τικὴ δόνησίν του.

— Ζεφρούς, εἶπε, κῦτταξε νὰ
ἐπαφελήθῃς αὐτὲς τὲς λίγιες με-
ρὲς. Πρὸ παντὸς προσάδοθι νὰ
ἀνείξῃς τὸ γραφεῖο τῆς "Ἐχέ-
σις θέσις" μαζί σου τὰ ἀντικλεῖδία,
ποὺ ἀνοίγουν κάθε κλειδορίκ. "Ἐ-
ξήτασε καλὰ τὰ ἔγγραφά.

— Ὅτι σχετικὸ ἔθρῃς με τὸν κόμη
τὰ Λαντὺμ ἀντέγραφέ το.

— Ποῦλ καλὰ.

— Σὲ θέλω, Ζεφρούς καὶ ἐδῶ
ποὺ τὰ λέμε κῦτταξε μὴν ἐρωτεῖ
θῇς τὴν Λυδὰ Μπουτσὶ!

— Τί λέτε, κύριε Τόμ Κόξ,
δὲν ξέρω τὴ δουλειά μου;

— Ἐσὺ ναι, ξέρει ὁμοῦ καὶ
αὐτὴ τὴ δική της. "Ἄ, τὴν φο-
βοῦμαι αὐτὴ τὴ γυναικί.

— Καὶ ὁμοῦ ὅχι. Αὐτὴ εἶνε ἡ
ποὺ ἀκίνδυνη γυναικί γιὰ μένα.

— Ὅθὰ τὸ δοῖμε, "Ἡ Λυδὰ, μὲ
τὴν ἔδωκε ὅτι ἔχεις ἑκατομμύρια
στὴ ζήτησή σου σὲ περιπέλει στὰ
ἐρωτικὰ τῆς διγύτια. Νομίζει τί
εἶσαι ἕνα παιδί. Παῖδι με δῖρες,
ποὺ δὲν συγκρατοῦνται. "Ἐστὶ ἀλ-
λως τὸ καὶ πρέπει νὰ φανῇς ὅθὰ
προσποιητὸς ὁμοῦ τὸν δειλὸ.

— Τὸν δειλοὶ "Ἐστῶ.

— "Ἡ Λυδὰ θὰ ζήτησιν νὰ σὲ
ἐνθαρρύνῃ καὶ θὰ καταφύγῃ στὸ
πὺλ σφαλερὲς μέσο, τὸ κρασί. "Ἐ-
στὶ, τὸ κρασί Ζεφρούς;

— Πῖναι πολὺ καὶ δὲν μεθῶ

— Θυμιάσαι! "Ἄντι νὰ σὲ με-
θωῇ λοιπὸν ἡ Λυδὰ, προσάδοθις
νὰ τὴν μεθύσῃς ἐσὺ. Μία γυνίκα
κα μεθύσμενὴν τὴν κάνει κανεὶς ὅ
πὺς θέλει.

— Κατὰ τὲς περιστάσεις,
"Ὁπωδιόποτε, Ζεφρούς, σοὺ
τὰ ἐπιτρέπω ὅλα. "Ἄν ἡ ἀνάγκη
τοῦ καλῆς Διάδολεϊ Γίνε ἔρῃ
στὴς τῆς γιὰ μὴ νύχτα, ἄστο
θὰ τὴν καμῇ νὰ σὲ ἐμπιστευθῇ.

— Καὶ θέσις.

— Δόσε τῇς ζῆπειτα νὰ πῇ
παλὶ, ἀπομειψθεὶς τὴν Εἴνε ἡ αὐ-
νήθεια ὧν τὸν γυναικῖν τοῦ
ἐλδοῦς τῆς ὅθὰ κοιμηθῇ. ὁδεῖ.

— Στὸ διστάσμα αὐτὸ ἐσὺ τῇς κλέ-
θῃς νὰ μὲ συναντήσῃς καὶ μὲ τὴν
σοὺ εἶνε ὅκολο, ἀνοίγεις τὸ γρά-
φειο τῆς καὶ κανεὶς τὴ δουλειά
σου.

— Ὁ Τόμ Κόξ δὲν εἶχε γλαστὸν
καθόλου στοὺς ὑπολογισμούς του.

— Ἡ Λυδὰ πραγματικὰ ἕνα σκό-
πο εἶχε τώρα. Νὰ κάνῃ τὸν μι-
κρὸ λόρδο νὰ ξετρελλασθῇ μαζί
τῆς καὶ νὰ τὴν ἀγάπησῃ.

Μόλις τὸ ἐπετύγχανε αὐτὸ θὰ
ἐφευγε μαζί του στὴν Ἀγγλίκα,
θὰ ἐμπαινε στὴν ἀγγλικὴ ἀρίστο
κρατικὰ καὶ στὸ μεταδὲ θὰ ἐκοκ-
κάλιζε με κάθε ἀνεὸς τὰ ἐκατο-
μύρια τοῦ μικροῦ ἐραστοῦ τῆς.

Μὲ τέτοια δεινὰ ἐδουκαλιζό-
ταν ἡ Λυδὰ, ὅταν ἀπεφάσις γιὰ τὴν
ἀρχίση τῆς ἐπιθέσεως τῆς γιὰ τὴν
κατακίτησιν τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρ-
διάς τοῦ ὑποτιθεμένου νεαροῦ ἀ-
ριστοκρατοῦ.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν ἄλλως τὲς εὐ-
κολώτατο. "Ἦσαν μόνοι μέσας τοῦ
μέγαρου καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐρχόταν
νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ.

Τὸ θράβῃ τῆς ἐπομένῃς ὅταν ἔ-
πέστρεψαν ἀπὸ ἕνα μακρινὸν περὶ-
πατο ποὺ ἔκαναν μὲ τὸ ὁμάξι, ἡ
Λυδὰ εἶπε:

— Χάρου...

— Κυρία!

— Πῶς; Πῶς; "Ὁ Κυρία" μὲ εἶ-
πες;

— Ἀλλὰ;... ἀπαγορεύω αὐτό.

— Σοῦ τὸ ζήτησθ θέλω νὰ μὲ φωνάζῃς
ἀπλῶς Λυδὰ

— Καὶ μπροστὰ στοὺς ὑπη-
ρέτας;

— Ἡ Λυδὰ χαμογέλας. "Ἐκὼτα
ξε μὲ φλογερὰ ἐλέμματα τὸν νε-
ρὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅχι, θέσις, μπρὸς στοὺς
ὑπῆρέτας, λέγε μου κυρία. "Ὅταν
ἐμῆσται ὁμοῦ μόνοι, θέλω νὰ μὲ
λές "Λυδὰς", μονάχα Λυδὰ, τὸ θέ-
λει;

— "Ἄ, ναί!

— "Ἄ, μικρὲ μου, "ἔξερεις ὅτι
δὲν τῆρες ἀκόμη ὅσο θάρρος ὅ-
πρεπε αὐτῇ μου;

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Καὶ ὁμοῦ εἰμὶ ἄσσο καλὴ.

— "Ἐπεικα τί φοβάσαι; "Ὁ θεῖος
σου

— "Ὁ, ἐκείνος τώρα ταξιδεύει
γιὰ τὸ Λονδίνο.

— "Ἐμπρὸς λοιπὸν, μικρὲ μου
"Ἐπὶ τέλους ἐσὺ καὶ ἐγὼ ἐμῆσται
νέοι καὶ ἡ νεότης ἔχει περισσοτέ-
ρα δικαιώματα στὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ

· ΝΥΧΤΑ ΕΡΩΤΟΣ
ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ·

Ὁ Τὸν Κῶδ' ἔτιον εἶχε γελᾶσθαι
 καθόλου τοὺς ὑπολογισμούς του.
 Ἡ Λύδια πραγματικά ἔνα σμι-
 ποῦ εἶχε τώρα. Νὰ κἀνὴν τὸν κί-
 προ λόρδο νὰ ξετρελλᾷθῃ μαζί
 τῆς καὶ νὰ τὴν ἀγάπησῃ.
 Μόλις τὸ ἐπέτυχανε αὐτὸ θὰ
 ἐφευγε μαζί του στὴν Ἀγγλίαν,
 θὰ εἵπαινε στὴν ἀγγλικὴ ἀρίστο
 κρατία καὶ σὺν ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἔξεοκ
 κάποτε μὲ κίβρε ἀνεῖο τὰ ἐκατοφ-
 μόρια τοῦ μικροῦ ἑραστοῦ τῆς.
 Μὲ τέτοια ὄνειρα ἔβουκαλιζό-
 ταν ἡ Λύδια, στὰν ἀπεφάσισε νὰ
 ἀρχίσῃ τῆς ἐπιθέσεις τῆς γιὰ τὴν
 κακότητα τοῦ νῦν καὶ τῆς καρ-
 διας τοῦ ὑποτιθεμένου νεαροῦ ἀ-
 ριστοκράτου.
 Τὸ πρῶμα ἦταν ἄλλως τε εὖ
 καλῶτατος. Ἦσαν μόνον μέσα στὸ
 μέγαρο καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐρχόταν
 νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ.
 Τὸ ὄραόν τῆς ἐπομένῃς ὅταν ἔ-
 πέστρεψαν ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ περὶ
 πατο ποῦ ἔκαναν μὲ τὸ ἀμᾶξί, ἡ
 Λύδια εἶπε:
 — Χαῖρρι...
 — Κυρία!
 — Πῶς; Πῶς; «Κυρία» μὲ εἶ-
 πες;
 — Ἀλλὰ... τὸ ἀπαγορεύω αὐτὸ.
 — Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω μὲ φωνάζεις.
 Στὸ ἑξῆς θέλω νὰ μὲ φωνάζεις
 ἀπλῶς Λύδια.
 — Καὶ μπροστὰ τοὺς ὑπὸ
 ρέτας.
 Ἡ Λύδια χαμογέλασε. Ἐκτότα-
 ξε μὲ φλογερὰ ἐλέμηματα τὸν νεα-
 ρὸ καὶ τοῦ εἶπε:
 — Ὅχι, θέλασα, μπρὸς τοὺς
 ὑπὸ ρέτας, λέγε μου κυρία. Ὅταν
 εἴμαστε ὅμως μόνον, θέλω νὰ μὲ
 λές «Λύδια», μονάχα Λύδια, τὸ θέ-
 λεις;
 — Ὡ, ναί!
 — Ἀ, μικρὴ μου, «ξέρεις ὅτι»
 δὲν πῆρες ἀκόμη σοῦ θάρρος εἰ-
 πρεῖς μαζί μου;
 — Τὸ ὁμολογῶ.
 — Καὶ δὲς εἰς αὐτὸ καλῶς.
 — Ἐπειτα τί φασάσας; Ὁ θεὸς
 σου
 — Ὡ, ἐκεῖνος τώρα ταξιδεύει
 γιὰ τὸ Λονδίνο.
 — Ἐμπρός λοιπόν, μικρὴ μου.
 Ἐπὶ τέλους εὖ καὶ ἐγὼ εἴμαστε
 νέοι καὶ ἡ νεότης ἔχει περισσοτέ-
 ρα δικαιώματα στὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν
 γηραιά.
 — Ἀν' α' ἀκούε ὁ ταγματάρχης
 Χρῆς!

— Μὰ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ἀκούω, ἀφοῦ ταξιδεύει. Λοιπὸν, Λυδὰ.

— Ἔτσι, μπράδω! Λυδὰ. Πῶς εὐχαριστεῖτε νὰ μὲ φωνάζει; Ἦθελεις νὰ διασκεδάσωμεν αὐτὸν;

— Ἀν ἤθελες νὰ σὲ συνοδεύσω τὸ θέατρο.

— Πιλητὴν κανεῖς ἐκεῖ. Μοῦ ἀρεχάται μιὰ ἰδέα. Μὰ μὴν πάμε εὐθεὶα ἀπὸψε, νὰ μείνωμε σὺν πύττῃ.

— Ὁ φευδο - Χάρρυ ἐσκυθῶρε.

— Νὰ κοιμηθῶμε τόσο ἐνωτὴ ἡ ἐπιθῶρις.

— Ἦ ἡδὴ εὐχαροῦλάσε.

— "Ὡ, μικρὲ μοῦ λάρδε, εἰς τί. Ποῖός σου εἶπε διὰ τὰ κοιμηθῶμε τόσο ναρῖς; Μήπως καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ περάσωμε τίς νύκτες μας θαυμασια;

— Μὰ πῶς;

— Τὶ ἀπειρία, Θεέ μου! Τὶ ἀπειρία!

— Συγχώρησε με, Λυδὰ, μὰ ἀλλεῖς εἶμαι ἀκομή παιδί.

— Κατὰ, ἀκούσε λοιπὸν τί θὰ πῶ. Πρῶτα, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἀφάμε οἱ δυὸ μόνοι.

— Ὡραία!

— "Ὅχι, ὁμῶς στὴν τραπεζαρία, ποὺ ἀναγκαστικά θὰ ἔχωμε μπροστά μας τοὺς ὑπηρετάς, ἀλλὰ ὅχι νὰ κομφὺ καμναρὰκι ποὺ εἶνε διὰ τὴν κρεβάτοκάμαρα μου. Ὅσα φάμε ἐντελῶς μόνοι. Σοῦ ἀρεσεῖ αὐτό;

— Μὲ γοητεύει!

— Καὶ θὰ ποῦμε τόσο ὁμορφα πράγματα! Ἄ, Χάρρυ, ἐμένα δὲν με γνῶρισε ἀκόμα. Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ ἐγγονικά εὐθῦμη, ἀφελῆς, ποὺ τίς ἀρεσεῖ πάντα νὰ γελά. Ἐμπρός σὸ θείο σου ἔκανα ἀγαπητικὰς τίς νύκτας.

— Ὁ Χάρρυ ἐράνκτη νὰ διατάξῃ λίγα καὶ μὴν εἶπε:

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο!

— Ἄ, μικρὲ πανοῦργε, σοῦ ἀρεσεῖ λοιπὸν καὶ σένα ἡ εὐθυμία;

— Μὲ τρελλαίνει!

— Μὰ τότε εἰμαστε σύμφωνοι, ἐντελῶς σύμφωνοι. Θὰ μείνωμε μόνοι όσο θέλουμε. Ἐπειτα νὰ παίξουμε χαρτιά. Ξέρεις νὰ παίξεις χαρτιά;

— Ἄ, ὄχι. Δὲν μοῦ φαίνεται. Ἄλλως τε σωστὸ πρᾶγμα νὰ παίξῃ κανεὶς χαρτιά όταν ἔχῃ τὴν συντροφιά μιᾶ τόσο χαριτωμένης παριζιάνας.

Καὶ με κάποια ζωηρότητα στὴν φωνήν του ὁ Χάρρυ καὶ νευροτικότατος σὲ τίς χειρωναξίες του, ἐπρόσθεσε:

— Μπορῶ νὰ σκοτώσω ἐκείνον ποὺ θὰ ταλμῇ νὰ ἀμφισβητήσῃ δι' εἶσαι χαριτωμένη, Λυδὰ.

— Θεέ μου! Νὰ κάνῃς ἐνα φῶς γιὰ μένα;

— Γιατὶ ὄχι; Αὐτὸ θὰ εἶνε πᾶν ὑποκίτο.

— Ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀνόητοι! Νὰ κλειθῶν ἐπὶ φυλακὴ καὶ νὰ περάσω τὰ ὥραια σὺν χρόνῳ μὲς σὲ τέσσαρες τοίχους! Καλέ, Θεέ μου, εἴσεις οἱ Ἀγγλοὶ εἰσὸς ἡμίσελοι.

Ἐγέλασε γιὰ νὰ δεῖξῃ τὰ ὁμορφα δόντια της στὸν Χάρρυ καὶ ἐπρόσθεσε:

— Ἄς εἶναι, δώσε διαταγὰς λοιπὸν νὰ μᾶς ἐτοιμάσουν τὸ τραπέζι. Θέλω νὰ εἶσαι ὁ κύριος ἐπὶ τοῦ μέσας.

— Πολὺ καλὰ, Λυδὰ, θὰ κάμω ὅ, τι θέλεις.

Καὶ ὁ Χάρρυ ἔδωκε τίς σχετικὰς διαταγὰς στὸν καμμεριέρη καὶ τὸ τραπέζι στρώθηκε σ' ἐνα κομμάτι δωματίου - ἀληθινῇ ἐρωτικῇ φυλακῇ - ποὺ ἐρισκόταν διπλὸν ἐπὶ τὴν κρεβάτοκάμαρα της Λυδὰς.

Λίγα λεπτά ἀργότερα ὁ μικρὸς ἄνδρος καὶ ἡ ὥραια Λυδὰ ἔβδον γὰρ καὶ συζητοῦσαν μετ' ἐξαιρετικῆς εὐθυμίας καὶ ἐπικίνδυνον οἱ καλὴν καὶ κακὴν.

— Χάρρυ, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Λυδὰ, δὲν εἶσαι ἐθῆμος ἀπὸψε.

— Ἀλλὰ, Λυδὰ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ καθήκαμε σὸ τραπέζι ὡς τὴν ὁριστικὴν αὐτὴν δὲν κάνω τίποτε ἄλλο πὺρὰ νὰ γελά.

— Παῖδι! Καὶ αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἄλλο εὐθύμια.

— Μήπως δεν είνε;
— 'Όχι, μήν μου, δέν είνε
— Μα πως καταλάβαινε εσύ
τὴν εὐθύνη; Λύδια;
— Ἀλλά, Χάρρυ, εἶσαι παιδί
κακόλη, καὶ δέν μπορεῖς νὰ με
καταξέης.
Καὶ ἀναστενάξε, ἐνῷ συγχρό-
τως ἐκάρφωζε τὰ ἐλθλήματα τῆς
φλογερά καὶ προκλητικά ἐλθιμα-
τά, ἐλάνω στὸ ὄμορφο πρόσωπο
τοῦ Χάρρυ.
Τὰ ἐλθλήματα ἐκεῖνα ἦσαν μιὰ
προκλήσις. Ὁ Χάρρυ ὅμως φωνή
κὲν ὅτι καταλάβε μὲν τὴν προκλή-
σι, συγχρόνως ὅμως ἔδωκε καὶ ἃ
τοῖσιμα προκειμένου νὰ ἐκωφελῇ
τὴν ἀπ' αὐτῆν. Καὶ αὐτὸ γιὰτις
μὴν ἔλεγε τίς σὺμβουλές τοῦ πολὺπε-
ρου Τοῦ Κόξ ὅτι ἔπρεπε νὰ φαγῇ
ἀτολμοὺς καὶ διελούς. Κατὰρυσ-
μοὺς νὰ κοκκινίσῃ καὶ ἐξαμύ-
λωσε τὰ μάτια του.
Ἡ Λύδια ἐχαμογέλασε. Ἐκατά-
λασε ὅτι ὁ Χάρρυ δὲν θὰ εἶχε πᾶ-
ν τὴν τὸλήν νὰ προῆλθ σὲ κείνου
περιεχόμενα ἐκείνῃ, ἀν δέν τὸν ὤπε-
σηθοῦσε κεινὴ μὲ ἄλλο μέσο:
μὲ τὸ κρασί!
— Τὴ ἄνοησί! φώναξε ἑαφνι-
κά. Μὰ δὲν ἐπρόσεξες καὶ σὺ τοῖ
πᾶν, Χάρρυ, ὅτι τῶμας τόσῃ ὥρᾳ
χωρὶς νὰ πίνουμι!
— Ἀληθιὰ! ἐκάνε καὶ ὁ Χάρ-
ρυ ἀπορρίπτας, μὰς παρέσυρε ἡ
συνήθειά.
— Ἐμπρός λοιπόν, Χάρρυ. Ἐ
σὺ εἶσαι ὀπενθυσὸς γι' αὐτὸ καὶ
σὲ καταδικάζω νὰ γεμίσης τὸ πο-
τήρι μου καὶ νὰ μοῦ τὸ δώσης μὲ
τὸν σου καὶ τὸ πῶς. Στὰ χεῖλιά ἐ-
στὶν ὅα κρατήσις τοῦ ποτηρίου
γιὰ νὰ μάθης ἄλλη μιὰ φορὰ μὴ
κρέ μου λόρδε, νὰ περιπολιῇσαι
τίς κυρίες.
— Εἰμὶαι ἔνοχος, τὸ ὁμολογῶ!
Καὶ ὁ Χάρρυ ἔσπευσε νὰ συμ-
μορφωθῇ πρὸς τὴν διαταγὴν ἐκεῖ-
νῃ τῆς Λύδιας. Ἐγέμισε ὡς ἐπὶ
τὸ πρὸς τὸ πᾶν ποτήρι τῆς, τὸ
ἔφερε μετὰ στὰ χεῖλιά καὶ τῆς εἶ-
πε:
— Πιές λοιπόν, Λύδια!
Ἐκείνη, ἀφοῦ ἀδείασε δολοκλή-
ρῳ τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηριοῦ,
εἶπε:
— Ἡ σειρά μου, τώρα.
— Τι; Ὅα μοῦ δώσης νὰ πῶ;
Λύδια, θὰ εἶ παρακαλέω νὰ μὴ
μοῦ γεμίσης ὡς ἐπάνω τὸ ποτή-
ρι. Δέν εἶμαι συνθηθιμένος στὸ
κρασί. Καὶ ὅσῳρχει φόβος νὰ
μεθύσω καὶ νὰ κάμω καμμιὰ τρέλ-
λα.
Ἡ Λύδια ἐγέλασε:
— Τρέλλα εἶπες; Καὶ δέν κά-
νεις, παιδί μου, ὅσες θέσῃ; Ξέ-
χασε εἰς τέλος τὸ θεῖο σου, ποῦ
σὲ ἀνάγκαζε νὰ γίνεσαι ὀρθο-
ρὸς.
Καὶ ἐνῷ ἔλεγε αὐτὸ ἐγέμισε
τὸ ποτήρι τοῦ Χάρρυ. Μετὰ τὸ ἔ-
φερε μόνῃ τῆς στὰ χεῖλιά του καὶ
εἶπε:
— Σὲ διατάσσω νὰ τὸ πιῇς ο-
λοῖ.
Καὶ ὁ Χάρρυ συμμορφώθηκε
πρὸς τὴν διαταγὴν τῆς Λύδιας. Ἐ
φρόντισε ὅμως νὰ δειλῇ ὅτι, ἀν
συνθηθιστοὶς θῆθεν στὸ κρασί, μὴ
μεγάλη δυσκολία καταρῶσσε νὰ
ἀδείασῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτη-
ριοῦ ἐκείνου.
— Ἡ δυσκολία, Χάρρυ, εἶνε
στὸ πρῶτον ποτήρι. Μετὰ οὐκ
ὀλίζει κανεὶς εὐκολά.
Μισὴ ὥρᾳ ἀργότερα οἱ ἀσχέσις
τῶν δυο συνδιαθεκαζόντων ἐρι-
σκότας σὲ πολὺ διασπαστικὴν ὀπ-
μειο δὸν πρὶν.
Ἡ Λύδια, ἀφοῦ ἀδείασε τέσσα-
ρα ποτήρια, ἄρσιος ἢ νοσήθῃ τὰ
πρῶτα συμπτώματα τῆς ζωηρῆς
ἐκείνης εὐθυμίας, ποῦ προηγείται
τοῦ μεθύσιος.
Ὁ Χάρρυ δέν εἶχε ὑπολογίσῃ
ὅλοαυ, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ὥμας ὅ-
τι, πόνους, ἄρχισε νὰ προσποθῇ καὶ
στὸν αὐτὸν ὅτι τὸ κρασί τὸν εἶχε
ὑπολίσσει.
— Λύδια! φώναξε ἑαφνι.κᾶ. ἡ
μοῦ δώσης ἄλλο κρασί! Ἐμῆθη-
σα!
— Ἐχεις λάθος.
— Μὰ ἂν δέν ἐμέθυσά, Λύδια,
θὰ μεθύσω.
— Τόσῳ τὸ καλύτερό! Δέν ἔλε-
πεις λοιπόν ἐμένα; Μὰ τὸν Θεό.
Χάρρυ, αὐτὴ τῇ στιγμῇ ποῦ σοῦ
μῆλᾶ, εἶμαι ὑπολίσμένη. Μὰ δέν με
μεθύει.
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνείδησις

Τρεῖς ἄδελφοι περπατοῦσαν μαζί μετὰ μέρα, σὺν δημοσίῳ δρόμῳ. Ἦσαν νεοί, ἀλλὰ τοῦ διωκτοῦσι τοὺς ὀκτώτατος. Ὁ κότερος, ὁ ἐσώτερος τῆς Ματακινῆς νικήθηκε, ἔχασε τὸ θρόνον καὶ καὶ σκοτώθηκε ἀπὸ τὸ γένειόν τοῦ καταλέγει. Ἄν εἴνε φοβερὸ γιὰ τὰ παῖδια τῶν ὀφθαλμῶν να γυρίουν χωρὶς αὐλοῦ ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔως τὸ ἑβδόμῳ, να κοιμῶνται χωρὶς προσκεφάλῳ καὶ να νέναν σταυλὸν σὲς κρυφὴ νύχτης τοῦ χειμῶνος πόσον χειρότερον μαρτύριον εἴνε μετὰ τῆς ζωῆς γιὰ τὰ κακομαθημένα παῖδια, ποὺ γεννηθήκαν καὶ μεγαλώσαν σὲ μιανῶνα παλῆστι μετὰ σὰτὰ πλοῦτη καὶ σὰτὰ χάδια, ποὺ παλῆστι, ἔσαν σὰτὰ μαλακὰ, πῶπουλῆναι στρώματα καὶ σὰτὰ χρυσὰ κρεβάτια μετὰ τοὺς δουλιδένιους μπερτέδες.

— Δὲν ἀνέγνω παῖά φωνάει ὁ μεγαλῶτος ἀδελφός.

— Δὲν ὑπορῶ να ὑποφέρω τέτοια ζωῆ.

— Οὔτε ἐγὼ! εἶπε ὁ δεύτερος.

— Ὁ μικρότερος, ἐνα σιωπηλὸ λεπτὸ παῖδι δὲν ἐβόλεα καὶ κάτω σὺν γῇ, τὰ λουλούδια καὶ τὰ νύχτα πᾶν τ' ἀντέριον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν πρὶν γῆν δὲν μίλουσε παρὶ τῆς περπατοῦσας ὄρες ὀλιανερὲς καὶ ἀπὸ τὰ βένδρα τοῦ πάρκου, ἀκούει τὰ ἀηδῶνια ποὺ κελαηδοῦσαν καὶ κανεῖς δὲν ὑπορῶσε να καλοτάξαι τὴ σκεφτόταν. Καμμίαν φορὰ ἐβγαζε ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ ἐνα μικρὸν κρυστάλλινον αὐλὸ καὶ ἐμμεῖτο τὸν κελαῖθον τῶν πουλιῶν. Ὁ κακοῦρος ποὺ ἐλεηλάτησαν τὸ παλῆστι τοῦ βασιλέως, ἦσαν ἐν ἔσποαν καὶ τὸν αὐλὸ καὶ ὁ μικρὸς μετὰ τῆς ἐξήντη λεπτῇ σάν κορὸ τσιοῦ μορφῇ ἦταν ἀπαρηγόρητος.

— Ὅταν σκέφτομαι, εἶπε ὁ μεγάλως, πὼς εἴχαμε τὴν δόξα, τόσα πλοῦτῃ!

— Ὅταν θυμωοίμαι, πρόσθεσε ὁ δεύτερος τῆς λαμπρῆς γιορτῆς ποὺ δίναμε, τίς πρὶν κηλίτσης ποὺ χόρεβαν ντεκαλῆντε, μετὰ τὴν ραῖα πλοῦσινα φορεῖματα,

— Ἡ καρδία μου σφίγγεται ἀπὸ ἀπελπί.

— Τὰ δάκρυά μου καίνε τὰ μάτια μου!

Εὐτυχῶς ὁ αὐτὸς ἔρρηκε ἐνα τρόπο να ἐχρῶ τὴν περασμένη εὐτυχία καὶ τὴν σημερινὴ κακομοίριαν.

— Ὡ! Τί τρόπος εἶνε αὐτός; Μῶνα γρήγορα.

— Δὲν ξέρεις πὼς ὄλεσ οἱ ἀσυνήθεις καὶ

οι γλυκές και οι πικρές πίνονται στους κα-
πούς της μέσης; Πόσες φορές ζήλησα τους με-
θευσμένους που έβλεπα να περπατούν στους
δρόμους! Άς τους μνησθούμε, αδελφέ μου.
Πάμε σ' αυτό το κατήχημα εκεί πέρα
— Καί χρίσματα που δέν έχουν; —
Βρίκη δέν μαργαριτάρια στη φάδρα του
ρούχου μου. Πάρε το ένα σου, το άλλο θα το
κρατήσω για τον εαυτο μου. Θα τα δώσω σου
και θα μ'ας δώσουν μερικά γαλιόνα κρασί.
— Καλά, έρχομαι μαζί σου. Έγώ όμως
δέν θέλω να μεθώσω αγγίζοντας τα χείλη τών
ποτηρίων. Θέλω να πιω τη λησμονιά στο στό-
μα των γυναικών.
— Έφυναν χωρίς να προσέξουν τόν πιό μι-
κρό αδελφό τους που έξακολουθούσε να περι-
πατή τόν ερημικό δρόμο. Όλη την ημέρα το
μικρό σιωπηλό θαλασσίπουλο έκτυπα τα μικρά
λουλούδια στις ρεματίες. Πι σκεπτόταν; Τόν
ασπαμένο αλλό. — Και μόλις έρράδωσε σήκω-
σε το κεφάλι του για να βλέπη τα άστρα που
άστραφταν στον ουράνο.
Τά μαργαριτάρια τών δέν αδελφών είχαν
μεγάλη αξία. Ένας Έφρασις έμπορος που
θρήνησε στο κατήχημα, τά αγοράσε και τά έ-
πληρωσε πολύ ακριβά.
Τότε το μεγαλύτερο, με τις τόσες γεμάτες
χρίσματα το έβρισε στο κρασί. Δεν περιωρί-
σθηκε σ'α θεωρία κρασιά που πίνουν οι χυ-
δαίτι χωριάτες. Πηγε στις πόλεις και με-
θωσε με τα ακριβότερα κρασιά. Όλα τά δο-
κίμασε. Όλα τ' ανέκρινε. Το περίφημο
'Αλέκμουρ - κριστί', ίδιο λωμένο χρυσάφι,
τη 'εμοδέρσα', το 'μυρτόν' το κρασί
Χίου και το κρασί της Κύπρου, ακόμα και τη
σαμπάνια με το λεπτό άφρό της. Δύσκολα θα
μπορούσε να βρή κανείς τέτοιο τέλειο μέθυσ-
σάν τόν πρώτο αυτό γυναιχό το θαλασσί-
που, χωρίς μανδύα και χωρίς καπέλλο, γυρίε-
 στους δρόμους και τραγουδούσε πρόστυχα τρα-
γούδια.
Και ο δεύτερος αδελφός, σκεδόν πλούσιος
κι' αυτός με τα χρίσματα τού μαργαριταριού
δεν περιωρίσθηκε στις χοντροκαμμένες υπέρ-
τριες που σερβίριζαν στο κατήχημα με γυναι-
κά μπράστα και γυνώ στήθος. Βρήκε άραια κο-
πάλεις στις μεγάλες πόλεις, έσχισες μεταξύ
τά φουστάνια και δάγκωσε κερσεόνια χέλη.
'Ανακάτωσε μελαγχρόνεις, ξανθιές, κοκκινωπα-
λούςες. Δέν ήξερε ποιά να διαλέξη. Στήη και
μαρά το μαζεμένο νύχτα και μέρα περισ-
σότερες κοπέλλες με χρυσά μαλλιά απ' όσα
δνείρα πλάβει ένας είκοσι χρονών νιός. Όσα
και να χήρουνος κανείς, δέν θα κατόρθωνε να
βρή έραστή περισσότερο έκδοτο από το δυνε-

ρότοκο αυτό γυιό του βασιλέως. Ὅταν περνοῦσε στους δρόμους, ἦν καπασί, ἐρωμένες, ἐμαίεσε τὸν ἐνδοξο. Ἀρετινο τοῦ μύθου πού τὸν ἀκολούθησαν οἱ ασάντα. Ἀρετινές.

Καὶ ὁμῶς οὔτε ὁ ἔνος οὔτε ὁ ἄλλος δὲν ἔρρηκαν στὴ μέση τὸν φυλιόν, οὔτε στὴ μέση τοῦ κρασιοῦ τὴ λημονιά τῆς παλῆας δόξης, τοῦ χαμένου πλοῦτου.

Ξυζῶν πάντα κανεῖς με ματωμένη καρδιά καὶ με πικρὸ στόμα. Εἶνε θλιβερή ἡ ὅλη μέρα τῆς μέσης.

Καὶ ὅταν γυρίσαν τοῦ δημοσίου δρόμο οἱ δυὸ ἀδελφοί, κουρασμένοι, κουρασμένοι καὶ κατσατραμμένοι, συλλογιζόνταν, με μεγαλύτερον πόνο τὴ μακρινὴ χαμένη εὐτυχία τους.

Εἶθαν ἐκεῖ με ἐκπληξί στὴ ρίζα ἑνός ἀνθισμένου δέντρου, τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ τους με τὸ γέλιο σὺν στόματι με μιά ἐκκασιὰ στὰ μάτια.

— Δὲν ὑποφέρεις λοιπὸν πιά; τὸν ρώτησέ ὁ πῶς μεγάλος ἀδελφός του.

— Ὅχι, ἀπάντησε τὸ παιδί.

— Δὲν θυμάσαι πιά τίς περασμένες χαρές; τὸν ρώτησε ὁ δὲύτερος.

— Ὅχι, ἀπάντησε πάλι ὁ μικρός.

— Τί ἔκανες λοιπὸν γιὰ νὰ ξεχάσῃς τὸ πᾶν ρεῖθρον, το παρὸν, τὴ ζωή;

— Ἐκαμῶ ὅτι κάποτε καὶ σεῖς Μένουσαι καὶ μεθώ δοῖται. Ζῶ σὲ μιά ἀτέλειωτη μέση. Τί με ἐνδιαφέρει, τώρα ἂν ἐξεβροντίσθηκαν θαυσιμάδες καὶ ἂν ληληταθίσαν καὶ ἐκάρκων παλάτια; Τί με ἐνδιαφέρει τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν, τὸ μέλλον; Ἐλημονήσα ἀκούη καὶ τὸν σπασμένο μου αὐλὸ. Στὴ μέση πῶς με περιβάλλει πλῆθος πῶς λαμπρά δυνεῖρα ἀπὸ τί μαρμαρίνες καὶ ὀλόχρους αἰθούσας, πῶς ὠρατα ἀπὸ τί γιορτές με τίς θυμωρὲς γυναικες, πῶς ἀρμονικά ἀπὸ τὸ κελάηδημα τῶν ἀρμονιῶν τῶν δένδρων τοῦ πάρκου. Δὲν ξυζῶ ποτὲ ἀπὸ τὴ μέση αὐτή.

— Ὡ, σὲ ποιοιοῦ κρασιοῦ τὴ φλόγα;... εἶπε ὁ μεγάλος.

— Σὲ ποιωτῶν χειλίων τῇ γλύκα; εἶπε κι' ὁ δεύτερος.

— Βρίσκεις τέτοια χαρά; ρώτησαν μαζί κι' οἱ δυὸ.

— Πῶς κάβε πρωὶ σταγόνες δροσῆς μεσ' ἀπὸ τὸ τριανταφυλλο πῶς ἀνθεῖ στὴν πλαγιά τοῦ θουνοῦ καὶ κάθε βράδυ μιά ἀκτίνα δοξοπύριου μέσα ἀπὸ τὸ κρίνο πῶς ἀνθίζει ἀπὸ τὸ γαλάζιο οὐρανὸν! Πῶς καὶ μεθώ με τὴν ποιήσιν πού σὲ κάνει νὰ ξεχνᾷς τοὺς πόνους καὶ σ' ἀνθάσκει στους οὐρανούς!

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕ Σ

★ KINIE ★
WYEMIELNY GOSPODAR

ΣΙΝΕ...ΦΙΛΜ...ΣΤΑΡ...

Η ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

— Φέρε μὴν τῆς στᾶ χεῖλιν τοῦ καί
εἶπε: — Σὲ διατάσσω νὰ τὸ πιῇς δ.
λοι! — Καὶ ὁ Χάρρου συμμορφώθηκε
πρὸς τὴν διαταγὴν τῆς Λυδίας. Ἐν
φροντίσει ὅμως νὰ δείξῃ ὅτι αὐτὸν
ἀσυνήθιστος ἤθην σὲ κρασί, νὰ
μεγάλῃ δυσκολίᾳ κατάρθωσιν, μὲ
ἀδείασιν τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτη
ριοῦ ἐκείνου — Ἡ δυσκολία, Χάρρου, εἶνε
σὲ πρῶτο ποτήρι. Μετὰ οὖν
θίξει κανεὶς εὐκόλῃ. — Μισὴ ὥρα ἀργότερα οἱ ἀσχέσεις
τῶν δυο συνδιασχεδάζονται, ἐρι
σκόταν σὲ πολὺ διαφορητικῶς
μετὶ ἀπὸ πρῖν. — Ἡ Λυδία, ἀφοῦ ὅδευσεν τέσσα
ρα ποτήρια, ἄρχισε ἃ νοιώθῃ τὰ
πρῶτα συμπτώματα τῆς ζωήρης
ἐκείνης εὐθυμίας, ποῦ προηγεῖται
τοῦ μεθύσιου. — Ὁ Χάρρου δὲν εἶχε καλίστῃ κα
θόλου, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ὅμως ὁ
πόνοισ, ἄρχισε νὰ προσποιεῖται
καὶ αὐτὸς ὅτι τὸ κρασί του εἶχε
ἐξαίσιον. — Λυδία, φώναξε ἁφνικῶς, μὴ
μοῦ δώσῃς ἄλλο κρασί! Ἐμέθυ
σα! — Ἐχεις λάθος. — Μὰ ἂν δὲν ἐμέθυσα, Λυδία,
θὰ μεθύσω — Τόσο τὸ καλύτερον! Δὲν ἔλε
γεις λοιπὸν ἐμένα; Μὰ τὸν Θεό,
Χάρρου, αὐτὴ τῇ στιγμῇ ποῦ σοῦ
μῆλον, εἶμαι ἐξαίσιομην. Μὰ δὲν με
μελεῖ
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Στη σχολή αυτή λοιπόν γράφτη-
κε μία μέρα μία χαριτωμένη νέα.
Ήταν ένα αλβανό τσιτσάκι με ε-
λάνδρωση φωνή και μία διαβολέμε-
νη ποινίρα.

Τέλειωσε τα μαθήματά της
στάθηκε στο Μητροπολιτικό και
έπιασε δουλειά στο «Χρυσό Α-
στρo» Τρείς μήνες άργότερα ένας
σκηνοθέτης την επισκεπτόταν στο
καμπαρί της και έβλεπε με α-
πόλυτη μουσικότητα ένα συμμέ-
λαιο μαζί της.

Ή μικρή χορεύτρια και συν-
εργάτης των γκαγκστερς γινό-
ταν σε λίγο η πενταμορφική και α-
ξιοτάτηρη παρτενάρ του Φρέντ
«Αστir, η Τζίντζερ Ρότζερς».

Οι παλιοί φίλοι της, θέ-
λησαν φυσικά να εκδιπλώσουν Της
βιομνημόσυνα, ένα σωρό ιστορί-
ες και απεφάσισαν μάλιστα να
την εκτελέσουν. Τότε όμως η και
λίτη τύχη της Ρότζερς την έσοθή-
σε. Ή δαυτονομία συνάελες τον
αρχηγό της σπείρας, τον πασί-
γνωστο Τόννυ.

Λίγο άργότερα, ο παράξενος α-
υτός φίλος των καλλιτεχνικών πέ-
θανε επάνω στην ηλεκτρική καρέ-
κα. Ή συμμορία σκορπίσθηκε, η
σχολή χάρου έπαυσε να λει-
ταουργά και η βιομηχανία εντενέτα
καρρώσει έτσι να γλυτώσει τον
θάνατο και να συνεχίσει την ένδο-
ξη καριέρα της.

Θα το πιστέψετε όμως; Ή
Τζίντζερ ακόμη και σήμερα φανατί-

στικές στιγμές στο κολλά-
γουν. Τους πρώτους μήνες περί-
μεναν τον θάνατο, ήξερα καλά ότι
ήθελαν να με τιμωρήσουν και ί-
σως να με σκοτώνουν αν κατά θά-
θος δεν με άφαιψατε ο Τόννυ και
ανέβαλε κάθε τόσο την εκτέ-
λεσί μου

ΤΙ ΑΠΕΧΘΑΝΟΙ
ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Ξέρετε, κυρίες μου, τί απε-
χθάνοντο οι άνδρες στις γυναί-
κες; Άκουστε τι λέγει, σχετικώς
ένας καλός σύζυγος του Χόλλυ-
γουντ, ο γόης Λιούις Στόν:

1) Τό να δαφνίζοντο οι γυναί-
κες κάθε τόσο όπου και αν έρι-
σκωνται.

2) Τό να κάνουνται με τά πό-
δια γυρισμένα προς τά μέσα.

3) Τό να ρίχνουν τό θάρος τοῦ
σώματος τῶν ἑνά πόδι, στρατώναν-
τας τό ἄλλο.

4) Τό νά φαίνεται ἡ μπρετέλλα
τους

5) Τό νά κρέμεται τό μεσοφόρι
τους

6) Τό νά στρίβῃ ἡ κάλτσα τους.

7) Τό νά τους ἔχουν φύγει τά
μαλλιά τους,

8) Τό νά εὐαίρη ἡ μπλουζά α-
πό τήν φούστα τους.

Μή τά νομίζετε τώρα δια αὐ-
τό ὅτι ἐμπροσθέντων. Ὁ Στόν
τονίζε ὅτι καί τέτοιες λεπτομέ-
ρειες τῶν ἑκτανών νά συζητῇ διά
πομπή τήν νέα πού ἀπομυαλῶσθαι

να πάρη για σύζυγο στα νειδά
 του.
ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΑΣΤΕΡΩΝ
 Θέλετε να σās λατρεύη ὁ σύ-
 ζυγος σας καὶ μετὰ τὸν γάμο;
 Ἀσφαλὸς ναι, ἰδοὺ λοιπὸν τί
 συμβουλευόμενοι σχετικῶς δυὸ λαί-
 πρά ἀστέρια τοῦ κληματογράφου.
 Κατὰ τὸν Οὐδάλια Πάουελ, ἡ
 γυναῖκα πρέπει:
 Νὰ ἀφῇ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ
 ἐθαλίη μόνος μιά φορά τὴν ἐξο-
 μάδα.
 Νὰ μὴ ἀνακατεῦναι στὶς
 δουλειές του.
 Νὰ εἶνε τὸ πρῶτ ἐξ ἰσοῦ
 φρέσκα καὶ καλοδοσμένη ὅπως
 καὶ τὸ θράβυ.
 Νὰ περιποιητὰ τὰ κοστού-
 μιά του καὶ νὰ τὰ ἐρίσκῃ κομ-
 ψά.
 Κατὰ τὴν Μύρια Λού πάλι ἡ
 γυναῖκα πρέπει:
 Νὰ εἶνε μετὰ τὸν γάμο ἐξ
 ἰσοῦ γοητευτικὴ ὅπως καὶ πρὶν.
 Νὰ γνωρίζῃ καλὴ μαγειρί-
 κη.
 Νὰ μὴ κλεῖνῃ ραντεβὸ
 γιὰ λόγαριασμό του
 Νὰ μὴ τοῦ τηλεφώνῃ στὸ
 γραφεῖο του γιὰτὶ τὸ τέλος θά
 ὑποπτεῖται ὅτι τὸν παρακολου-
 θεῖ.
 Νὰ μὴ εἶνε ποτὲ εὐδαί-
 α για τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἑπάνας του.
ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ
 Θέλετε μίπως νὰ μάθετε ποιοί
 ῥησμοὶ τοῦ Χόλλυγουντ κατα-
 κοῦν μαζί με τὴν μητέρα τοὺς ῥάν
 φρονιμὰς παιδιὰς;
 Ἡ Κλέντιν Κολμπέρ, ἡ Κλαῖρ
 Τρεβόρ, ὁ Τζακ Όσκού, ὁ Οὐόλ-
 φραμ Πάουελ, ὁ "Εντουαρντ "Εβε-
 ρετ Χάρτον, ὁ Φρέντ Μακ Μούρ-
 ραι, ἡ Ἰντα Λαυτίν, ἡ Τζαλὴν
 Γουόρτερ, ἡ Ἀννίκα Λούελ, ἡ Ζάν-
 νη Μακντόναλντ, ἡ Γκερλιντ
 Μπράντλεϋ καὶ ἡ μικρούλα Σίρ-
 λεϋ Τέιμπα.
Ἡ ΔΕΠΟΛΛΑΣ

θα πιστεύεις πραγματικά αυτά που μου γράφεις. "Η μάλλον τη στιγμή που τα έγραφε, σεχα σθήκες και ενόμιζες πως μιλούσες με εκείνην.

Σου ζητεί, λές, εκείνη, να την παρηγορήσεις, για να γίνει δική σου και εσύ το έβρισκες αυτό ύστερα βούλια. Καί γιατί να μην είναι ύστερα βούλια η δική σου απορία; "Αφού την αγαπάς και σε αγαπά γιατί να μην την παρηγορήσεις πρώτα; "Επί τέλους αυτή σου ζητεί και καυτερωμένο από αρχές και νομούς. Και ως αδυναμία της να το κρίνεις, δεν πρέπει να φωνάζεις να της εκπληρώσεις αυτή την αδυναμία, μιά και λοχούρεσαι ότι την αγαπάς. Μιά είσαι "εξέταστος για το τελευταίο;

«ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ»

"Οχι, καλή μου χιλίες φορές όχι. Κράτησε την αξιοπρέπεια σου και θα δής περισσότερο ώφελη μένη. Μην συγκινείται από λυγιά, που δεν αποκλείεται να μην έχουν καμμία σχέση με την πραγματική αγάπη.

Και ακόμη γιατί τόσο σπουδή για πράγματα που θα μπορούσαν να πάρουν και ανάστροφο;

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Γ ρ ε λ λ ο ς α ν ε ρ ω τ α. — "Παρα την ηλικία σας παιδίζετε και προσκολλησθε σε πρόσωπα πολύ νεαρά που θα σας απογοητεύσουν μια μέρα. Μην διψάτε την καρδιά σας και το νου σας σε πρόσωπα που δεν θα μπορούσαν να εκτιμήσουν θυσίες. "Η ευαίσθησία σας σας θλάπτει πολύ. Σεχάστε και συνδεθήτε με άτομα που είναι στο επίπεδο το δικό σας. Δεν πρέπει να θυσιάζετε κανείς πάντα και ιδίως όταν η θυσία είναι ανώφελη.

Μ ε ξ ι κ ά ν α. — "Υπογραφέυσε Μεξικάνος και έχετε χαμηλήρα Σπαρτιατίδος, ήτη, οκλήρη και ελκρινής σε όλα, περνατε στο περιθώριο της ζωής και την απενίστε σαν παρατηρητής αουγκίνης.

Ν α προσέχετε μόνο να μην πέσετε στα έρωτα της αγάπης, γιατί θα υποφέρετε με όλην την φαινομενική αδιαφορία σας. "Η καρδιά σας είναι ευαίσθητη και δεν αντέχει στις τρυφές συγκινήσεις.

Φ λ ε ρ ν τ ' Α μ ο ο ρ — "Είστε άνθος του έρωτος σε όλα. Και στην ανθοει και στην τρυφή, ούτητα και στο άρωμα. Φυλαχθήτε όμως από τις μελισσές που θα σας πλησιάσουν με σκοπό να πάρουν το νέκταρ σας και να φύγουν. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή γιατί οσες χαρακτηρίζεται από ελπίδα, πολλή και ευαίσθησία μεγάλη. Συμβουλευέστε για όλα μιά με γαλύτερή σας.

Ν ε λ λ η Ε ρ — "Αν σας πω ότι είστε εγωίστρια, δεν θα με πιστέψετε. Δεν οκουμε παρα μόνο ό,τι σας πη ό εγωίσμος σας. "Αψηφάτε φίλους, συμβουλές καλές και κανετε ό,τι θέλετε χωρίς να μελετήσετε προηγουμένως τί συνέπειες μπορεί να έχη κάθε σας ενέργεια. Και όμως είστε αξία γάπητη και σας προτιμούν για την χαριτωμένη σε όλους συμπεριφορά σας.

Γ ε μ ά τ ο ν ' Ε λ α τ τ ω μ α τ α. — "Είστε τρυφερός, ζαηρός και αξιαγάπητος. Σας έρισκουν έρωτίσματα, εκείνοι ακριβώς που σας αγαπούν και σας προσέχουν. Μ' όλα όμως τα έρωτίσματα σας σας λατρεύουν. Λιγο αφέλης είστε και πολύ επιπόλαιος. Έχετε όμως αγαθήτητα χαρακτήρος. Το πρόσωπον που σας ενδιαφέρει παιδίζει, ακόμα, έχει τρυφερότητα και ρωμαντική διάνοια. Δεν ξέρετε τι θα πη κακία και πρέπει να προσέχη και αυτή και αίσ.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μιά από τις αναγνωρίσεις που προκειται να παρηγορηθεί και μου ζητεί μερικές συμβουλές μεταξύ των οποίων και την εξής:

Πρέπει να τα πη όλα στον μέλλοντα σύζυγόν της; «Σάν κορίτσι, μου γράφεις, είχα και εγώ τις περιπετειούλες μου, με αγάπησαν πολλοί, αγαπήσα και εγώ και είχα μια ζωή αρκετά πολυτάραχη. Γι νομίζετε πρέπει να μιλήσω για αυτήν στον άρραβωνιαστικό μου ή μήπως είναι προτιμότερο να τα άποσιωπήσω. Μήπως θα του κάμη κακή εντύπωση αν τα μάθω άργοτερα από ξένους και μου κακοθέλη που δεν έφάνηκα ελκρινής απέναντί του;»

"Επί του προκειμένου θα είχα να σας πω πολλά και αν ό χάρος μου το επέτρεπε θα σας άνεφερα πολλά παραδείγματα συνοικειών που έχάλασαν ακριβώς, διότι ή να είχε την έντιμότητα να μιλήσει για τα μικροαισθήματά της στον μνηστήρα της. Οι άνδρες είναι κάποτε πολύ περιεργοί και ενώ έχουν μεγάλην δόσην γενναιοφροσύνης έχουν κάποτε και μιά κακώς έννοουμένη αξιοπρέπεια και δεν συγχωρούν μερικά πράγματα. Με το να μιλήσετε στον μνηστήρα σας για μερικά νεανικά παραπτώματα χωρίς σπουδαιότητα, δεν θα κάμετε τίποτε άλλο παρά να του θάλετε μέσα στην ψυχή του την δυσπιστία που είναι ένας πολύ κακός σύμβουλος.

"Αφήστε τον στην άγνοια. Το παρελθόν σας — ένα παρελθόν άθω χωρίς τιποτέ το πραγματικά άσχημο — σας ανήκει. Δεν έχετε καμμία ήθικη υποχρέωση να μιλήσετε γι' αυτό σε κανένα και αν κάποτε σας μιλήσει γι' αυτό ό μνηστήρ σας προσπαθήστε να είσθε όσο το δυνατόν άριστοι, χωρίς να πητε τίποτε το συγκεκριμένο.

Θά βίξετε τον έρωτάμό του αν δηλογήσετε ότι αγάπησατε και άλλον άνδρα πριν από αυτόν. Το άρέσει τόσο πολύ να πιστεύη ότι είναι ό μόνος!

"Υποχρέωση έχετε μόνον να είσθε πιστή σύζυγος και αφώτιστη μένη και ως σύζυγος πιστεύω ούτε να φέρεστε έτσι ούτε να μη φρεσείτε ποτέ στην ανάγκη να έχετε μυστικά από τον άνδρά σας. Ουτα είχα να σας πω!

Η ΣΥΓΓΥΡΙΚΗ ΣΩΝ

Πολλές φορές κατηγορούμε τις γυναίκες που είναι άπιστες, ενώ αν εξετάσουμε λιγάκι θα ανακαλύψω με τωός ότι ο άνδρας επιφέρει για την άπιστία της συζύγου.

"Η γυναίκα για να είναι πιστή και άφρασιωμένη πρέπει να αισθανεται ότι ο άνδρας της την αγαπά, την θεωρεί και το πολυτιμότερο και δεν θέλει να το χάσει και κάμνει ό,τι μπορεί για να της δείχνη πάντα ότι του είναι άπαραίτητη.

"Επειτα μη ξεχνούμε και άλλος: πώς ό άνδρας που θέλει να κρατήσει την αγάπη της γυναίκας του πρέπει να την προσέχη πολύ, δεν πρέπει να την παρομοιάζει και άς έχη πάντα όψιν του ότι υπάρχουν μερικά σημεία που κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου και είδοποιούν ότι ή εύτυχία του άπειλείται.

Τα σημεία αυτά είναι τα εξής: "Όταν ή γυναίκα του άρχίζει να έκφράζει έπιθυμία ότι θέλει να ταξιδεύει μόνη της.

"Όταν έπιμένει να φοράει ένα φόρεμα ή ένα καπέλλο που δεν άρέσει στον συζυγο.

"Όταν άρχίζει να δικαιολογεί τις γυναίκες που έχουν έρωτάς.

"Όταν άρχίζει να καυχάται πως δεν ζηλεύει.

"Όταν διακηρύττει ότι ό έρωας με την παρελευσί του χρόνου μεταβάλλεται σε οτοργή.

"Όταν θέλη χωρίς στή κρεββατοκάμαρα.

"Όταν παύση να γκρινιάζει διότι δεν της άρέσει ή γραβάτα του.

"Όταν αλλάζει κτένισμα κόθε τρείς μήνες.

"Όταν άρχισή να έπισκέπτεται τις χαρτομάντιδες.

"Όλα αυτά πρέπει να καθίστούν προσεκτικό τον σύζυγο, δι

ότι είναι κακα σημάδια που δείχνουν ότι ή γυναίκα είναι έτοιμη να παρεκκλινή της εύθειας οδού.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

"Αγγινάρες με ταχίνι — "Αφού μαγειρεύσεις όπως συνήθως με λάδι, κρεμμυδάκια φρεσκα και άνιθο τις άγγινάρες, τις σερίφεις σε μιά πιστέλα κρατώντας στην κατσαρόλα τη σάλτσα. Τότε θάβεις ό ένα πιάτο μιά κουταλιά της σουπας ταχίνι, ύστερα προσθέτεις λιγο λεμόνι, σπημένο και έπειτα ρίχνεις μιά — μιά κουταλιά ζεστή σάλτσα, άνακατεύοντας διαρκώς. Στο τέλος ρίχνεις όλο το περιεχόμενο του πιάτου στην κατσαρόλα, άφηνεις λιγο στη φωτιά και πριν παρη θρύνει κατεβάσεις και με αυτή τη σάλτσα περιχύνεις τις άγγινάρες.

Παίρνουν μιά ιδιαιτέρως όσφιμη γεύση οά να τας έχωμε άύγο κόψι.

— Κόβετε πατάτες σε κύδους, τις ρίχνετε σε καφετή φριτούρα και όταν άρχίσουν λιγο να ροδίζουν ρίχνετε και μερικά κομματάκια κεφαλοτύρι, σκεπάζετε το τηγάνι και αφήνετε να ψήσουν κουτώντας κάθε τόσο το τηγάνι για να μην καούν. Γίνεται ετοιμσ πρόχειρο όγκραταιν νοστιμώτατο.

"Αφού καθαρίσετε και κόψετε στη μέση άγγινάρες, τις άλείφετε με λεμόνι και τις τοποθετείτε στην κατσαρόλα μαζί με όλο κληρα κρεμμύδια σκεπάζετε με νερό, ρίχνετε 5 — 6 κουταλιές λάδι, και αφήνετε να έρασσουν και να μείνουν με το λάδι τους. Φυσικά αλατίζετε πιπερώνετε και θάζετε και λιγο κρεμμύδι ψιλοκομμένο. Για να πηξή ή σάλτσα ρίχνετε ένα κουτάλακι γλυκού άλεύρι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τα νέα διδλία

Ν. Γύρα: «ΓΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΑΜΟ»

"Η πολύτιμη αυτή έργασία για κάθε νέο, έρχεται τελευταία στά χέρια μας. "Αυτόσο, ποτε δεν είναι έργα για να μιλήσει και εις ένα διδλίο με τωσήν αξία και τωσήν κοινήν ώφέλειαν. "Η σήμερινη του άλλως τε πέμπτη έκδοσις φανερώνει το πόσον το έλληνικόν κοινό διαβά για τέτοιου είδους έργα, που εκλαίκευουν την έπισημή και έρχονται να το διαφωτίσουν σε πολλά πράγματα που αότο δεν γνωρίζει και δεν μπορεί να καταλάβη.

Το διδλίο αυτό του εκλεκτού έπισημους συμπληρώνει ένα με γάλο κενό, γιατί στην "Ελλάδα οι περισσότεροι νέοι που προκείται να πανδρευθούν και αυτοί άκούη που μπαίνουν στην κοινωνία, είναι τελείως άπαρασκεύοι όσον άφορά τα μεγάλα προβλήματα του εβουαλισμού και γενικά του γάμου.

Δυστυχώς, ακόμη δεν κατάρωθαμε να άποτινάξωμε τις παλιές μας προλήψεις και οι πιο πολλοί γονείς δεν τολμούν να μιλήσουν φιλικά με τα παιδιά τους και να τους καταστήσουν γνωστά ώρισμένα πράγματα τόσο λεπτά, όσον και άπλά, που ό νέος πρέπει να έβρη, για να άποφυγή άργότερα το παρασπάτημα που θα τον κάμη δυστυχισμένο.

Αυτόν τον θησαυρόν κλείνει το διδλίο του κ. Γύρα "Ωραιότερες και θαυτοχάστες συμβουλές ένας γιατρού σε μιά νέα κοπέλα που πρόκειται να πανδρευθή και να δημιουργήση οικόγεια γραμμένες σε τύπο έπιστολών, που το κάνουν πιο άνετο, πιο εύχάριστο, πιο ξεκούραστο.

"Ο κ. Γύρας έπέτυχε άπόλυτα έκείνο που ζητούσε. "Η νέα γενιά έχει έναν καλό σύμβουλο. Πολλά κεφάλαια του διδλίου αυτού τρέπει να τα γνωρίσωμε και ούτα. "Η άπόλητης, ή δημοτική γλώσσα, άσθρομπτσος και πρδ παντός ή ελκρινής, που έγράφη το διδλίο αυτό, μς το κάνουν πιο άναστητό και πιο άντα κούραστο. Αν το θα ναδισάτωμε.

ΠΕΡΣΕΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Οι άδλοι του Γερο-Παρατατικού

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΟΝ ΣΦΑΛΜΑ

Με την μελωδικόέδσαν κι' έρατεινήν φωνήν μου προχθες έπηλεφώνησεν εις μίαν συγγενήν μου σεσθωρμένην γραιάν και ούδαμώς ώροίαν.

Πλήν, ώ ύπεραπρόσεκτος παραδρομή χειρός!

"Ελαβον άλλον άριθμόν κι' ύπηρεσα τυχερός.

«Αλλό!» ήκούσθη μιά φωνή γλυκεία τρυφερά και πάνυ γλαφυρά!

Εύθως άνετριχιάσατο θαθέας γάρ ό νοός μου,

γιατί δεν ήτον ή φωνή της γραίας συγγενούς μου.

Θά ήταν νέα τις μαμζελ αυτή που μοι ώμίλει

κι' έσκέφθην χτυποκαρδίκως να την ποιήσω φίλην.

— Τό λάθος άπαξ κι' έγινε, της είπον, δεσποίνης.

ός έρωτοτροπήσωμεν διά γλυκεράς φωνής.

Εκείνη έγελόσατο τσαχπινικώς το μάλα.

μεθ' ό είπόντες κι' άλλα.

συνέντευξιν εδώσαμεν διά την έπομένην

εις μίαν λίαν κεντρικήν στοάν έσκαπασμέ

(νην).

Την έπομένην πράγματι έγκαίρως έξεκίνη

να σπεύσω εις το ραντεβού κι' άγρίως έ

(κοκκίνισον

σκεφθείς, ενώ έβάδιζον, έν φλογερά χαρά:

«Ω, πώς να με φαντάζεται τάχα ή νεαρά!

Την όλην γοητείαν μου θεάτως δεν μπορ

να την συλλάβη κατά νουν, εις την αντί

(ληψίν της».

Και πράγματι! Σάν ξαφνικώς με είδεν

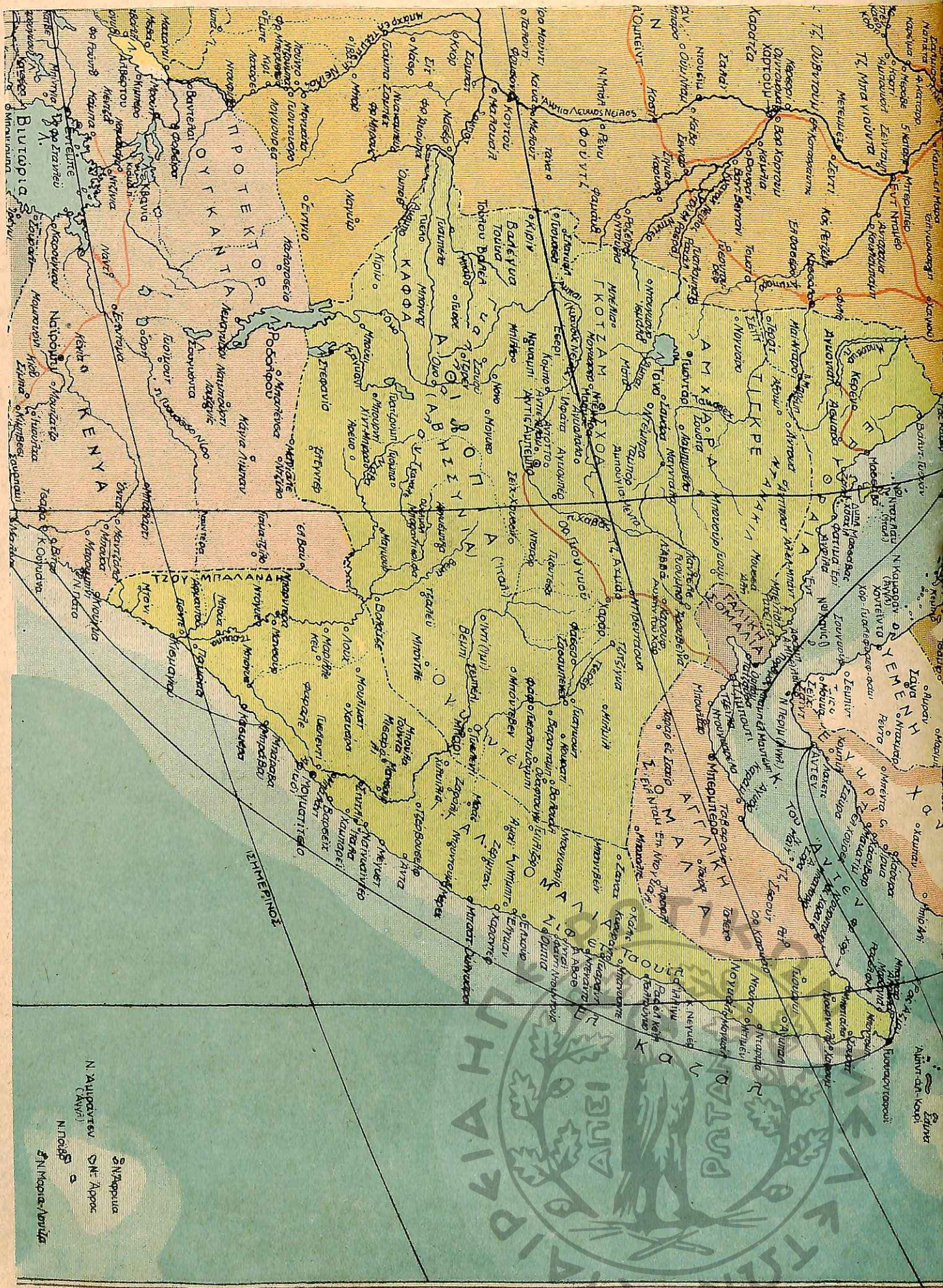
(μικρή,

εύθως... Διποθύμησεν από την έκπληξ

(της.

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΕΥ
ΣΥΝ. ΑΡΧΕΤ.
ΣΥΝ. ΜΑΠΙΑ

